

Judas Ischariot en zijn lot in het hiernamaals

Max Seltmann

1. Judas in de hallen van de tempel	3
2. Judas voor Jezus	9
3. Judas	11
4. Judas en Dismas	13
5. Judas alleen	20
6. Judas en Gesmas	23
7. Judas bij zijn lijk	32
8. Openbaringen van de Engel over Judas	40

1. Judas in de hallen van de tempel

Het was erg druk in de hallen van de tempel. Iedereen was opgewonden en zeer verheugd. De gehate Nazarener was eindelijk onschadelijk gemaakt en alles was vlot en goed verlopen.

Kaiphass, de hogepriester zei: 'Zo zou het iedere aanhanger van die vervloekte Nazarener moeten vergaan, zonder pardon moeten we alle aanhangers vernietigen! Er zullen genoeg redenen voor te vinden zijn. Ha! ! De opschepper! Ja, zolang Hij vrienden om Zich heen had, was het moeilijk, Hem dicht te benaderen, maar dit moment was gunstig voor ons, want Hij was nu slechts alleen met Zijn zwakke leerlingen.' Een andere priester weersprak hem en zei: 'Doe niet zo overdreven blij! Jezus konden wij doden, maar zijn leer zullen we nooit kunnen uitroeien! De toestand van de tempel is nog nooit zo beklagenswaardig geweest, dat zullen we op korte termijn wel beleven. De beweging van de Nazareners zal juist door de kruisiging van Jezus zijn ware zegen vinden. Ik zal de eerste zijn, die na dit onrecht, dat men Jezus aandeed, de tempel zal verlaten. Jullie weten dat ik getuige was van zijn kruisiging. Als Jezus enkel geklaagd, gehuild of gevloekt had, dan was het voor mij voldoende geweest. Maar Zijn rust, Zijn gelatenheid en Zijn geweldige woorden lieten mij mijn en jullie halsstarrigheid zien. Jezus was onschuldig, dat is

iets wat zeker is en nu wacht ik af, wat voor actie de tempel onderneemt.

Judas ontroerde mij toen hij het geld, dat wij hem gaven, naar ons hoofd slingerde en vol vertwijfeling Jezus vrijlating eiste. Begrijpen jullie dan niet dat Judas heel wat anders wilde dan de dood van zijn Meester? Wat is er eigenlijk met hem gebeurd?'

Geïrriteerd antwoordde de hogepriester: 'Zo, dus nu ben jij ook al een verrader van de tempel, nou, dan hoop ik dat jou hetzelfde overkomt als Judas, die heeft zich opgehangen aan een boomtak in de weide. Beter kon het niet, dat is alweer een klager minder.'

Op Judas, van wie de ziel in vertwijfeling bescherming en rust zocht in de tempel, werkten deze woorden als mokerslagen. Ik? Opgehangen ? Ik leef toch nog! Zeker, ik wilde een eind aan mijn leven maken, omdat ik totaal gebroken was toen Jezus niet de minste aanstalten maakte om met Zijn wonderbare kracht een koninkrijk op te richten, om de macht van de Romeinen

te breken. Ja, nu pas wordt het me helder voor de ogen, mijn inschatting was verkeerd, maar de tempel is de schuldige. Een moordende woede ontbrandde in hem, doch was hij niet bij machte iets te ondernemen. Jullie duivels, jullie duizendmaal vervloekte duivels, schreeuwde hij tegen de priesters, maar een leeg hongelag, dat uit

de monden van de vele verloren zielen kwam, klonk alleen als een echo. De priesters echter hoorden en zagen niets. Vol woede ging Judas nu in het Allerheiligste en schreeuwde zo hard hij kon, maar niemand hoorde hem. Zijn vertwijfeling werd groter en groter. Plotseling werd hij bij zijn arm gepakt en hij hoorde, dat iemand tegen hem zei: 'Judas kom, jouw Meester wil dat je naar Hem toekomt.'

Judas schreeuwde echter: 'Laat me met rust, en trok zich los. Ik wil Hem nooit meer zien, want door Hem ben ik ongelukkig geworden. Als ik niet naar Hem gegaan was, dan stond ik er nu anders voor en had ik niet zo'n ellendig leven.'

Daar sprak de ander: 'Judas, kom met mij mee, want je bent een ongelukkige. Kijk naar mij, ik was een vervloekte en aan mijn handen kleeft bloed, maar Jezus de Heiland, heeft mij mijn schuld vergeven. Hij stelde echter als voorwaarde, dat ik weer goed zou maken wat ik misdaan heb. Denk je, dat ook jij niet geholpen kunt worden? Kom mee, zodat ik je helpen kan om ook deel te nemen aan de genade van Jezus. Eigenlijk ben je al geholpen, omdat de Heiland naar je verlangt! Hier in de tempel vind je geen heil, want deze mensen willen niets meer van je weten en voor hen, die aan deze tempel verbonden zijn, besta je niet meer. Er blijft voor jou niets anders over, dus kom mee naar Jezus.'

Toen herkende Judas de spreker Dismas, een goede oude bekende. Deze was een fanatieke aanhanger van Barabbas geweest. Barabbas had overal in het land tegen de Romeinen opstand gevoerd en was een vooraanstaand aanvoerder van de Joodse vrijheidsbeweging. Als Judas Barabbas ontmoette, kwam hij ook vaak Dismas tegen. Judas was ook een vurige nationalist en haatte de Romeinen uit liefde voor zijn volk. Maar hij was geen voorstander van geweld en ontliet angstig ieder bloedvergieten. Hij wilde Jezus, de machtige Meester, voor zijn plannen winnen. Met Zijn kracht wilde hij zijn volk van het vreemde juk bevrijden en een machtige Joodse staat oprichten. Judas herinnerde zich nog hoe hij de Meester, op zijn eigen woorden attent maakte toen hij vroeg: 'Zei U niet; men moet de keizer geven, wat de keizer toekomt en God wat God toekomt?' En de meester antwoordde: 'Zeg Judas, staat er niet geschreven; alles is van God?' Geef dan ieder wat je goeddunkt. Ik echter ben van God en Mijn rijk is niet van deze wereld!' Judas sloot zijn ogen en voor zijn geestesoog trok nog eenmaal alles voorbij; de gevangenneming van Barabbas en zijn medewerkers Dismas en Gesmas. Ja, deze laatsten waren woeste strijders en deinsden niet terug voor bloedvergieten. De tijd drong, dus zag Judas geen andere mogelijkheid meer, dan zijn meester te dwingen de politieke leiding over te nemen. Hij leverde Jezus eenvoudig aan de tempel uit.

Maar Jezus zweeg! De pijn om de Meester en de pijn om zijn volk doordrenkte de ziel van Judas. Doodsangst pijnigde hem.

De joelende menigte echter, die wist, dat ter gelegenheid van het paasfeest steeds één gevangene vrijgelaten werd, schreeuwde: Barabbas, Barabbas! en dat was voor Judas het einde! Behalve de Meester werden ook Dismas en Gesmas gekruisigd. Dezelfde Dismas stond nu voor Judas en sprak van genade en van de Heiland. 'Waar is Jezus?' vroeg Judas met rauwe stem 'Waar?' Hij wilde deze vraag uitschreeuwen, maar zijn stem stakte in zijn keel. 'Op Golgotha, daar wacht Jezus op ons,' antwoordde Dismas. Judas riep uit: 'Golgotha? Oh, God, juist Golgotha ? Dat is het juist, wat me van Hem scheidt. Is dat dan de enige mogelijkheid ?'

'Ja, juist naar Golgotha riep ons de Heer,' verklaarde Dismas,' ik zie niet in waarom je nog wacht. Het maakt toch niets uit, waar je Jezus treft, Golgotha of ergens anders? Voor mij is iedere plaats eender, sinds ik weet, dat Jezus meer is dan een mens. Golgotha zou mij eigenlijk moeten afschrikken, maar het is mij tot heil geworden. Daarom, kom mee! Zonder jou ga ik niet. Ik verlaat je niet eerder, dan dat Jezus me van jou scheidt. Kom, Jezus wacht op ons!' En werkelijk, Judas volgde en verliet met Dismas de tempel. Ze gingen door dezelfde straten, die ook Jezus gegaan was. Dismas zag aan

Judas gezicht dat er veel vragen in hem opkwamen. Daarom besloot hij de hele gang van zaken, hoe een en ander gebeurd was, tot aan Jezus kruisdood toe, aan Judas te vertellen. Ook van zijn eigen lijden vertelde hij: 'Toen het nacht om mij heen werd en razende pijnen mijn lichaam pijnigden, voelde ik een hand op mijn hoofd en ik zag Jezus! Hij zei geen woord tegen mij, maar zijn ogen spraken: 'Ik help je!' - Toen beving mij een weldoende onmacht. Toen ik wakker werd zag ik dat duizenden mensen om Jezus verzameld waren. Ik hoorde Zijn uitnodiging bij Hem te komen, om deel te nemen aan zijn grote verlossers liefde. Toen bekende ik voor iedereen mijn schuld. Jezus echter zei, dat ik mijn vijanden vergeven moest, om van Hem genade en vergeving te verkrijgen. Eerst viel mij dat zwaar. Toen ik het toch deed, voelde ik me geweldig. Daarom vraag ik ook aan jou, Judas: vergeef degenen, die je verblindden, zodat Jezus ook jou vergeven kan!' Maar Judas zweeg.

2. Judas voor Jezus

Eindelijk bereikten ze Golgotha. Als door een magnetische kracht aangetrokken, kwamen ze bij Jezus, de Meester! De hele berg was vol met naar verlossing hongerende zielen. Ze luisterden naar de woorden van Jezus, waarmee Hij nogmaals getuigde van Zijn werk en van de eeuwige liefde. Judas wierp zich voor de voeten van zijn Meester en vroeg vergiffenis, omdat hij in blinde hartstocht gehandeld had. Nu pas zag hij in met welk een grote liefde hij steeds bejegend was. Met tranen in zijn ogen zocht hij de blik van zijn Meester. Alsof hij heel ver weg was hoorde hij Jezus, de Meester, spreken: ' Jij arme Judas, toen we nog mensen waren, kon Ik je nog verder helpen, omdat je nog onwetend was. Maar hier, in het rijk van het leven, geldt alleen de vrije wil. Omdat je nu een ingewijde bent, kun je de weg naar Mij alleen vinden uit eigen vrije wil, die zich nog buigen moet totdat ook het geringste verdwenen is van datgene, wat je van Mij vervreemdde. Kijk, in jou leeft nog steeds haat, woede en eigenliefde! Toch heb Ik je vergeven, omdat je blind gehandeld hebt en vergeten bent, dat Mijn rijk niet van deze aardse wereld is. En daarom, neem Mijn woorden ter harte!' De woorden van de Heer drongen diep door in het hart van Judas. In hem klonken ze als donderslagen en toch lukte hem het niet om te zeggen: ' Oh, Heer laat me met U gaan!' hij was verstomd en bleef alleen achter.

3. Judas

Om hem en in hem was het nacht. 'Nu ben ik alleen! De Meester nam iedereen mee. Wat kan er nu nog van mij terechtkomen? Waar komt die plotselinge verschrikkelijke donkere nacht vandaan? Het is voor mij echter wel een geruststelling, dat de Meester mij vergeven heeft!' Zo begon Judas zijn zelfgesprek. 'Maar wat helpt mij vergeving, als ik mezelf niet kan vergeven?! Vergeven en alle haat uit mijn binnenste verbannen. Ging dat maar! Toen ik de Meester zag en Zijn liefde voelde, trok een gevoel van berouw door mijn hart. Maar nu ik weer alleen ben, neemt de haat tegen de mensen in mij weer toe, ja, zelfs de haat jegens mijzelf. Oh, kon ik mezelf maar ombrengen! !' Judas probeerde zijn handen krampachtig om zijn nek te knijpen, maar hij greep er doorheen en dat bracht hem nog meer aan het twijfelen. 'Ach, Jezus, was U maar gebleven, dan kon ik het nog wel volhouden!' Hij dacht er echter niet aan, dat hij bij Jezus had kunnen blijven

Hij stond op en liep in de diepste duisternis rond. Plotseling stootte hij tegen het kruis, waaraan de Meester gehangen had. Hij sloeg zijn armen eromheen, met tranen van pijn in de ogen. Hij zei in zichzelf: 'Ja, hier moest U eindigen, door mijn schuld. Hier heeft U geleden, door mijn domheid. Ach, ik dacht op de juiste manier te handelen, maar oh, wee mij, oh wee, ik geloof dat ik

hieraan ten onder ga! O, Heer Jezus, is dat Uw vergevende liefde, dat ik Uw kruis moet vinden, waaraan mijn domheid kleeft? Oh, wie geeft mij in mijn lichtloze toestand troost en licht? Alleen in deze duisternis, met dat kruis als aanklacht, oh, wat gaat er nu met mij gebeuren? Is er hier dan niemand die mij helpt?

4. Judas en Dismas

“Jij bent niet alleen, ik, Dismas, sta naast je. De liefde van de Heer bracht mij er toe, jou te helpen in je nood. Ofschoon het voor jou nog donker is, is het voor mij al dag, want de liefde van de Heer verlicht mij. En daarom kijk ik in jouw naaktheid. Maar luister, zolang je hier op deze plaats wilt blijven wachten op hulp, kan dat wel erg lang gaan duren, want de Heer trekt verder met de Zijnen. Jij hebt je echter van de Heer afgewend. Je kunt niet blijven wachten tot Hij bij jou komt. Wil je dan altijd hier blijven rondhangen en je blijven beklagen? Kijk, ook dat is eigenliefde en toch verlang jij datje geholpen wordt! Mijn arme Judas, ik zeg je, dat ik wel duizendmaal beklagenswaardiger ben dan jij. Ik verlang echter niets, helemaal niets. Ik zou graag bij jou blijven om je te mogen steunen! Dit betekent meer voor mij dan zaligheid en het helpt mij, mijn last te dragen. De Heiland heeft me wel vergeven, maar ik blijf me terdege bewust van mijn schuld. Ik ben wel aangenomen, doch een ding staat bij mij voorop: ik wil de grote genade, het erbarmen en liefde van de Heiland Jezus waardig zijn en daarom wil ik jou steunen! Ik vraag jou dan ook, Judas, arme geknechte man, wat kan ik voor je doen om je te bevrijden en op de eerste plaats weer licht te brengen om je heen zodat je je een heel ander mens gaat voelen ?”

'Luister,' antwoordde Judas, 'ik zal wel geen ander mens meer kunnen worden, want ik heb reeds meerdere malen aan de Heer gevraagd, mij te veranderen. Maar in mij klinken Zijn woorden 'Berouw na het graf is weinig waard' nog na als donderslagen. Daarom heb ik weinig hoop op die genade, die jij hebt gekregen. Want jij vergeet, dat ik mijn leven zelf beëindigd heb en nu bitter ervaren moet, dat er geen einde is. Wie zal mij nog kunnen helpen? De Meester heeft zich van mij afgekeerd en ik kan de weg naar Hem alleen nog vinden door nederig te worden! Dat is voor mij een nieuw raadsel. Hoe vaak sprak de Heer in raadselen, en nu weer? Dat kan mij nauwelijks helpen. Maar desondanks wil en kan ik niet in deze duisternis blijven. Hoe zei je dat ook weer; omjou is het dag en om mij is het nacht? Hoe werkt dat dan precies? Dat is toch onvoorstelbaar, deze donkere nacht is om gek van te worden! Als ik jouw woorden niet hoorde, dan zou ik denken, dat ik droomde. Maar zeg me eens, is er helemaal geen uitweg uit deze duisternis? Ik wil vooral weg van hier, van deze berg Golgotha. Ik wordt hier neerslachtig van! Wat zullen we doen?' Toen zei Dismas: 'Judas, jij oude vriend, mijn schuld drukt ook op mij, net zo als bij jou. Maar iemand te leren kennen, die zegt: jou is alles vergeven, als jij ook degene kunt vergeven, die jou gekruisigd hebben!, dat geeft mijn hart weer hoop. Daarom heb ik vertrouwen gekregen in Jezus, de Heiland! Zijn woorden geven mij nieuwe hoop op een beter

bestaan. Ik denk dat ik nu begrijp, waarom Hij tegen jou zei: 'het berouw is weinig waard, als we dood zijn.' Want alleen maar berouw te hebben voor vroegere schulden, zou wel heel eenvoudig zijn en zou me best vrolijk stemmen! Maar wat schieten diegenen, die ik wat heb aangedaan, met mijn berouw op? Zelf zul je ook nieuwe wegen moeten gaan bewandelen! Daarom kan ik niet begrijpen wat jou, een leerling van Jezus, zo bedroefd maakt. Jezus zal gelijk hebben! Jij bent een ingewijde! Jij zou voor mij veel kunnen betekenen, als je ophield met klagen en in je binnenste de toestand zou accepteren, die jezelf gewild hebt. Zeker, ik, Dismas heb vermoord! Maar door mijn dood, die ook verschrikkelijk was, is die moord toch altijd nog moord gebleven! Ik zal wel altijd voor moordenaar aangezien worden. Dat ziet er in dit leven toch wel anders uit, want degene die ik als misdadiger gedood heb, die leeft hier nu ook nog, net zoals jij en ik nu ook nog leven! Jij leverde Jezus uit tot de kruisdood en toch leeft Hij nog. Ik werd gedood en leef ook nog! Ook jij hebt je leven beëindigd en toch leef je! ! Zeg Judas, is dat niet iets wat tot nadenken stemt?

Zodra ik iemand tegenkom, die ik vermoord heb, zal ik zolang om vergeving smeken, tot hij mij vergiffenis schenkt en kijk nou, jij hebt aan Jezus vergiffenis gevraagd en desondanks vloek je om de dingen die je zelf veroorzaakt hebt! Zeg, ben je nu nog een grotere idioot dan toen? Als je nederig kunt zijn, biedt Jezus jou de

reddende hand, of verwachtte je, dat er een engel kwam om je in triomf direct in de zogenaamde hemel te voeren. Oh, wat een Heerlijke gerechtigheid! Iedereen zal oogsten, wat hij zelf gezaaid heeft. Daarom vraag ik je in de naam van de Heer en Heiland Jezus: verman jezelf en erken in jouw duisternis de Liefde die je zoekt zodat ook jij je dienstbaarheid bewijzen kunt aan deze genade in jou nog zo treurig leven!' Toen zei Judas: 'Dismas, jij spreekt als een heilige, het is alleen jammer dat je geen leerling van Jezus bent; maar een ding moet ik je zeggen, jouw uitspraken maken het voor mij niet eenvoudiger, ben jij dan alles vergeten wat in het leven belangrijk is? Zorg er liever voor dat dit kruis verdwijnt, zodat ik daar ten minste niet meer aan herinnerd word. Ik zou je graag willen volgen, maar dat kruis is een geweldige aanklacht! Ik zie in; dat ik alles wat er gebeurd is, niet kan veranderen, maar ik kom niet weg uit deze leegte en duisternis; Het is net, alsof ik dit kruis steeds omarmen moet!'

Dismas: 'Nou, mijn Judas, neem het dan op je rug en laten we de tempel binnengaan, waar de Heer intussen heen is gegaan.'

Judas: 'Ik, dat kruis dragen, zeg, meen je dit echt, zoiets doms kun je toch niet van mij verlangen ? Ik was blij toen ik het niet meer voelde en nu zou ik

het overal heen moeten slepen, waar moet dat nou naar leiden ? Dit was toch echt niet in ernst bedoeld? Want, bij alle liefde tot de Heer, is het mij nog steeds niet duidelijk, waarom Hij zich eigenlijk liet kruisigen! Ach, had ik in mijn domheid de Heer maar nooit verlaten. Maar deze domheid bega ik niet meer voor de tweede keer, indien ik ooit weer tot bij de Heer zou komen! ! Maar hoe kom ik tot Hem ? Kom, vriend en broeder Dismas, breng me naar de Heer, maar spreek niet meer over dat kruis. Kom, reik me je hand, zodat ik veilig kan lopen en ik niet nog angstiger wordt in deze duisternis.'

Toen zei Dismas: 'Lieve broeder Judas, ik wil je heel graag naar de Heer brengen, maar Zijn kruis moet je dragen. Want eigenlijk is het jouw kruis, aan jouw kruis heeft Hij geleden, omdat Hij doorjou aan dit kruis werd uitgeleverd. Ik begrijp niet waarom je weigert, dit kruis te dragen. Denk eraan, dat Hij om jouwentwille aan het kruis heeft geleden en Hij mij aan het kruis tot zich heeft genomen, om voor jou een helper en raadgever te zijn. En aan het kruis heeft Hij allen vergeven! En nu beschouw jij het kruis, alsof hier het grootste onrecht is geschied? Ik vraag je, broeder Judas, weiger niet langer. Kom, ik wil je helpen dit kruis op je schouders te leggen.'

Judas: 'Nooit of te nimmer draag ik dit kruis. Je zou er wel veel plezier in hebben, als ik het bewijs van mijn verraad door de stad droeg en in de tempel opstelde!

Iedereen zou zeggen: 'zie Judas, de verrader, zo beloonde hij de liefde van zijn Meester. Het volstaat niet, dat hij zichzelf veroordeelde, iedereen moest hem veroordelen.' Als je me niet zonder dit kruis naar de Meester brengt, moet ik proberen hier zonder jou weg te komen, want er moet toch op een of andere manier een mogelijkheid voor mij zijn, om ook zonder jou Jezus te ontmoeten. En wie weet of Hij nog in de tempel is? Want in de tempel heeft Hij zich immers nooit lang opgehouden!

Op dat moment verscheen Dismas een engel zonder dat Judas hem kon zien en sprak: 'Lieve vriend, laat Judas zijn eigen vrije wil doen en dwing hem nergens toe. Verlaat hem niet, maar verberg je voor hem, zodat hij tot zichzelf kan komen! En voor de rest blijf in je hart bij Hem, Die ook jou geholpen heeft en verder helpen zal, dit laat Hij mij aan jou zeggen. Onzichtbaar zal ik bij jullie blijven om jullie bij te staan, want de hel maakt aanstalten om jullie in het verderf te storten.'

Dismas ging nog een keer naar Judas en sprak: 'Broeder Judas, alleen de Heer en Meester kan jou helpen! Je zult nooit geholpen worden, als je Hem niet zoekt, zonder dat kruis zul je Hem nooit ontmoeten, want je blijft Hem het bewijs schuldig, dat je werkelijk berouw hebt. Zoals ik het nu in mijn hart aanvoel, kun je alleen gered worden met de allergrootste inspanning. Kijk, ik heb

de aanwijzing ontvangen, jou alleen te laten, als je dit kleine offer niet kunt brengen. De Heer bracht het allergrootste offer terwijl Hij onschuldig was. Jij hoeft alleen maar een klein offer te brengen, terwijl jouw schuld reuzengroot is. De drang naar verlossing moet in jou toch niet zo erg groot zijn, anders zou jij zonder meer dat kruis dragen, totdat je bij de Heer bent aangekomen. Ik vraag het voor jouw eigen zaligheid: doe wat de Heer van jou verlangt en je zult er geen spijt van krijgen!'

Judas: 'Nooit kan ik dat kruis dragen, het zou mijn schuld alleen maar groter maken.'

Toen vertrok Dismas langzaam, maar niet zonder eerst Judas toe te roepen: 'Bewandel voorlopig maar eens je eigen weg zoals je zelf wilt. Ga niet eerst nog meer schuld op je laden want je beproeft de Heer opnieuw. Pas wanneer je tot andere gedachten gekomen bent, kan ik je weer verder helpen.'

5. Judas alleen

Nu was Judas weer alleen. Wel kon Dismas onder de hoede van de engel alles zien en horen, maar Judas kon hem niet meer horen of zien.

Judas voelde dat hij alleen was en sprak in zich zelf: 'Nou heeft ook Dismas zich van mij afgekeerd en waarom? Omdat ik niet deed wat hij wilde. Het is toch een sterk staaltje van hem: Ik moet dat kruis naar de Meester Jezus dragen! Dat zou een mooi gezicht zijn geweest, de verrader Judas die het kruis achter de Meester aan zou slepen. Weg met die gedachte en weg met het kruis, zodat ik er niet meer aan herinnerd word. Had ik maar een bijl, dan zou ik dat kruis kort en klein hakken; oh, jij ellendige kruisbalk, dat jij me nog zo tot schande maakt. Het is echter ook dom geweest van de Meester, om zich te laten kruisigen. Wie kan dat begrijpen? Ik niet.'

Toen probeerde Judas de heuvel te verlaten en zette zijn voeten voorwaarts, heel voorzichtig, omdat hij door de duisternis zelfs de grond niet kon zien. Na een paar stappen moest hij echter geschrokken halt houden, hij was weer op een kruis gestoten, het kruis waaraan Dismas geslagen was. Judas: 'Oh, vervloekte ellende, alweer een kruis! Is dan de hele berg Golgotha met kruizen begroeid? Snel weg van hier, het werkt beangstigend, zo'n kruis.' Toen tastte hij met zijn voeten

verder, om naar Jeruzalem op weg te gaan, maar hij viel in een kuil en bleef als dood liggen. Pas na langere tijd kwam hij weer bij bewustzijn, zijn ledematen deden pijn en hij voelde zich ellendig en te neer geslagen.

'Merkwaardig,' zei hij tot zich zelf, 'ik heb mezelf van kant gemaakt om alle ellende uit de weg te gaan en nu voel ik me nog ellendiger dan voorheen. Kon ik op z'n minst maar wat zien, of heb ik misschien geen ogen meer? Maar Dismas kon zien en ik niet. Het is niet te geloven hoe treurig het is gestorven en niet dood te zijn! Oh, kwam er nou maar iemand die me helpen kon! Maar nu eerst deze kuil uit, gelukkig is hij niet diep.' Toen klom hij eruit en kwam eindelijk weer boven. 'Welke richting zal ik nu gaan? Waar is eigenlijk een weg? Oh, ellendige duisternis, kon ik tenminste maar iets zien, dan kon ik me wel helpen! Ja, Judas jij was dom, je kon nu daar zijn, bij die anderen, met de Meester in hun midden. Het was toch een mooie tijd, toen de Heer nog op aarde leefde. We kenden geen nood en er was altijd van alles aanwezig - had ik nu nog maar wat te eten, dan zou ik al blij zijn. Maar nu verder, zodat ik van deze vervloekte heuvel af ben.'

Hij ging enkele stappen verder, maar tot zijn schrik, stond hij weer voor een kruis. Hij zonk neer en omvatte met zijn handen de stam. 'Oh, wat nu, weer een kruis, welk dan nu weer? Er waren drie kruizen opgericht, welk kruis is dit? Ik moet zekerheid hebben, de angst snoert mij

de borst toe. Nu Judas, nou weg met die angst, ik moet te weten komen, wat er van mij zal worden. Het heeft geen zin, mij door een kruis angst te laten aanjagen.' Zijn handen tastten zoekend naar boven en langzaam trok hij zich tegen het kruis op en kwam bij de spijkergaten, waar de voeten van de Heer vastgespijkerd waren geweest; het was het middelste kruis. Toen ging hij enige passen naar rechts, met zijn handen in de lucht tastend, en uiteindelijk kwam hij weer bij het kruis van Dismas.

'Zo, nu terug naar het kruis van de Heer!' Na enige passen had hij het weer bereikt. 'Zo, nu weer wat naar links, zo, nu voorzichtig, dat ik niet weer in dat vervloekte gat val.' Toen bereikte hij ook het derde kruis.

6. Judas en Gesmas

Toen Judas met zijn handen dit kruis aftastte, voelde hij plotseling een menselijk lichaam. Met een schreeuw trok hij zijn handen terug. Maar omdat niets bewoog, zocht hij langzaam met beiden handen het lichaam af en probeerde de schijnbaar levenloze mens in de duisternis op te richten. Met enige moeite lukte hem dat ook en toen hij hem helemaal opgericht had, kwam er plotseling leven in dat lichaam! 'Wie ben jij? En wat wil je van mij?' schreeuwde de gestalte woedend. Judas schrok en liet het lichaam los. Maar toen greep de gestalte Judas en hield hem vast aan een arm. ' Jij bent zeker vriend Dismas hè ? Heel vriendelijk van jou om me hier op te zoeken. De Nazarener schijnt zijn woord niet gehouden te hebben!'

'Ik ben Dismas niet, maar Judas, die jou hier gevonden heeft. Nou zeg me eens wie jij bent, want het is pikdonker en ik kan je niet zien.'

'Ik? Ik ben Gesmas, ik werd bij de kruisiging van de Nazarener net zo gedood als Dismas en deze Jezus. Ik wacht nu op het ogenblik, dat ik me kan wreken op degenen, die me dit aangedaan hebben.'

Judas: 'Jij en je wreken? Hoe wil je dat klaarspelen? Weet jij dan hoe je hier wekomt?'

Gemas: 'Wacht maar af, ik zal wel weggelopen, al was het maar een keer. Toen ik namelijk de geest gegeven had, werd ik langzaam gewaar, dat ze me toch niet konden doden. Want toen ik op de bodem lag en stemmen om me heen hoorde, wist ik dat ik niet langer in mijn lichaam was, want ze hadden met een knuppel mijn benen kapotgeslagen. En toch kon ik staan, maar om me heen was het nacht. Toen kon ik een mens vastpakken, waar ik me aan vast hield en ging met hem naar de tempel. Daar aangekomen, hoorde ik van alles over de dood van de Nazarener. Omdat echter niemand over ons sprak, werd ik zo kwaad, dat ik alles had kunnen vernielen, maar niemand zag mij immers. Ik klampte me aan de hogepriester vast, want in mijn woede kon ik enige mensen herkennen, maar alleen in een rode vuurschijn. En toen niemand me wilde aankijken, raakte ik buiten zinnen van woede en heb gevloekt en gedonderd. Toen werd ik plotseling van achteren vastgepakt, opgetild en op de bodem geslingerd. Ik moet hier wel lang gelegen hebben; want toen ik wakker werd, lag ik hier voor het kruis en om me heen was het nog donkerder dan voorheen. Ik probeerde van hier weg te komen, wat mij niet lukte. Toen ik bij dat andere kruis kwam, waaraan de Nazarener gehangen had, kreeg ik weer zo'n woedeaanval, dat ik in het kruis geklommen ben en bovenaan flink geschud heb. Toen echter kreeg ik een stoot en viel eraf. De rest weet jij. Had me maar laten

liggen, dat was voor mij beter geweest, want aan mijn handen kleeft bloed. Aan mij kun je weinig vreugde beleven, je had beter Dismas kunnen zoeken, die was een veel beter mens dan ik. Waar zou hij eigenlijk zijn?'

Judas: 'Hij was pas geleden nog hier, maar hij heeft mij verlaten. Moetje je voorstellen, ik moest het kruis, waaraan de Meester gestorven is, naar de tempel dragen, wat ik natuurlijk vast besloten geweigerd heb!'

Gemas: 'Jij dat kruis dragen, waarom dan? Dat moet toch een reden hebben. Mag ik die weten?'

Judas: 'Nou luister! Ik ben Judas, een leerling van Jezus en heb Zijn dood op mijn geweten. Want ik was degene, die de tempeldienaars vertelde waar ze Hem gevangen konden nemen, in ruil voor een rottige dertig zilverlingen. Ik had nooit kunnen geloven, dat de Meester dit sterfelijk einde aanvaardde zou. Veeleer dacht ik, dat Hij zijn macht zou bewijzen en Hij zichzelf tot de koning der Joden zou maken om ons van het Romeinse juk te bevrijden en dan een Joodse Staat op zou richten! Zo heb ik het op zijn minst uit Zijn mond begrepen en het scheen mij toe dat Hij het echt zo meende. Omdat niemand mij ervan weerhield, ben ik heengegaan en heb Zijn nachtelijke verblijfplaats verraden. Toen ik echter zag wat voor een onheil ik had aangericht, ben ik totaal buiten zinnen geraakt en ben naar de tempel gerend. Daar heb

ik de Farizeeërs het ontvangen geld voor hun voeten geworpen en Zijn vrijspraak geëist. Toen leerde ik hun enorme haat kennen, die zich tegen Jezus richtte en in mijn vertwijfeling heb ik me toen opgehangen. Wel werd me hier in het geestenrijk intussen gelegenheid gegeven, Jezus nogmaals te zien en hem te spreken. Overigens was het Dismas die mij hier naar toe bracht, want daarvoor was ik in de tempel. Maar nu ben ik echter alleen ! Jezus zei tot mij: ik zou Hem moeten zoeken en zou de weg naar Hem vinden, maar ik moest eerst mijn eigenliefde opofferen. Dismas verlangde daarentegen dat ik, om de Heer te vinden, Zijn kruis in het Allerheiligste van de tempel zou dragen en daar zouden wij Hem dan treffen! -Jij kunt toch net zoals ik begrijpen, dat mij dat toch niet helpen zal. Wat moet ik nu toch doen?'

Gemas: 'Zo dus jij bent Judas Ischariot, die slappeling! Ja, ja, ik ken je nog wel. Om Barabbas te volgen was je te bang en met jouw Jezus heb je ook niets kunnen beginnen, ja, deze Nazarener! Ik heb het zien aankomen. En nu, wat nu gedaan, vraagje; een domme vraag -- ik blijf hier en wacht af. Je denkt toch niet dat ik mijn nek ga breken in deze donkere nacht? We wachten tot morgen en zien dan wel verder. Ja, die is goed, jij een leerling van de Nazarener, jij een zelfmoordenaar en ik een ter dood gebrachte. Wij zullen plezier met elkaar beleven en wat voor! Maar één ding staat vast, zo gauw ik een tempeldienaar of een Romein in mijn handen krijg, zal

het hem slecht vergaan. Dus wachten wij af!

Toen werd het stil tussen hen beiden! De engel, die alles samen met Dismas in de gaten hield, maakte een beweging met zijn rechterhand en plotseling klonk een geweldige donderslag! Van angst greep Judas Gesmas vast en zei: 'Wat zou dat voor een donderslag geweest zijn? Ben ik even geschrokken! Wat wonderlijk dat ik geen bliksem heb gezien. Heb jij wat gemerkt?'

Gemas: 'Ik niet, ik heb alleen de donderslag gehoord, maar waarom moet je daarvan schrikken? Het heeft ook zo gedonderd toen men mijn benen kapotsloeg. Nou ja, wat kan het mij schelen. Was het maar vast dag!'

Judas: 'Gesmas, jij wacht op het daglicht? Moet je eens horen wat Dismas tegen mij zei: bij mij is het dag en bij jou is het nacht. Daarom geloof ik niet dat er nog een morgen komt, ook niet wanneer we hier tot het laatste oordeel wachten. Laat ons snel hier vertrekken, want ik wil niet meer aan dat kruis herinnerd worden. En nu op pad! Wij proberen hier weg te komen. Uiteindelijk moeten we toch ergens iemand kunnen treffen. Het liefste zou ik de Meester willen ontmoeten! '

'Ha, ha, jij ouwe ezel, ben je nog steeds niet genezen? Wil je de Heer nog een keer verraden? Of wil je niet meer aan je schande herinnerd worden? Oh, Judas, ik had jou voor slimmer gehouden. Het ontbreekt er nog maar aan,

dat je hier als een vrouw gaat zitten huilen! Hoe komt het dat jou die kruizen ergeren? Mij ergeren ze helemaal niet. Waarom sla je ze niet kapot, als ze jou storen ? Zouden we niet liever van het hout een vuurtje maken, dan krijgen we meer licht en het ook wat warmer, want het is koud geworden. Dit is mijn voorstel. We zoeken een bijl, de soldaten hebben al hun gereedschap hier laten liggen. Ik heb dat gezien, toen ik nog leefde. Jij zoekt rechts en ik zoek links, we roepen regelmatig naar elkaar, zodat we elkander niet kwijt raken!' Toen kropen beiden over de grond en tastten alles met beide handen af. De engel legde een bijl voor Judas neer, die hij direct vastpakte

Judas: 'Hallo, vriend, ik heb een bijl gevonden. Zoek maar niet meer verder en nu dat gehate kruis! Beiden kwamen weer te samen en ze namen het middelste kruis onder handen. Zo goed en kwaad als het ging, sloeg Judas met de bijl in de kruisstem. Steeds voelde hij aan de stem naar de inkepingen van zijn bijlslagen. De stem was bijna doormidden. Het kruis helde reeds gevaarlijk over. Na een paar slagen brak de stem door. Het omvallende kruis bedolf hen beiden onder zijn gewicht. Verdoofd lagen ze er beiden onder. Het duurde een tijdje voordat ze herstelden van de schrik en begrepen dat het zware kruis op hen lag! Na enige tijd probeerden ze hun armen en benen vrij te maken en met de grootste moeite kon Judas zich onder het kruis uit bevrijden. Toen hij gecontroleerd had of al zijn ledematen nog heel waren,

hielp hij Gesmas uit zijn benarde positie. Nadat deze eindelijk ook bevrijd was sprak Judas: 'Ja, dat had verkeerd kunnen aflopen; daarom zal jij er wel voor waken om nogmaals de bijl te gebruiken om van een kruis brandhout te maken! Nu lig je daar, ellendig stuk hout, bijna was ik onder jouw gewicht verongelukt. Het is om gek van te worden. Weet je vriend, we gaan nu weg van hier en als je niet meegaat, ga ik wel alleen. Zeg zelf, wat moeten we hier nog? We kunnen hier toch niets bereiken!

'

Gemas zei: 'Judas ga jij gerust, ik blijf hier, al zou ik hier eeuwig moeten blijven zitten. Ik moet mijn haat nog afreageren en, daar ben ik heel zeker van, die beesten van mensen zullen hier zeker terugkomen!'

Judas: 'Nou dan wens ik je veel geluk. Ik zorg dat ik wegkom van dit verschrikkelijk oord, misschien vind ik ergens anders wel hulp. Dus verveel je niet.' Judas keerde zich om en ging langzaam met zijn voeten tastend in de richting van Jeruzalem. Hij sprak in zichzelf: 'Nu ben ik weer alleen, weg van die lomperd, misschien is het toch niet zo'n goed idee geweest om hem achter te laten? Maar zo zal het moeten zijn. Zonder meer een domme uitspraak van hem, wraak nemen! Ik zal blij zijn als mijn toestand beter wordt. Ik wil nooit meer aan wraak denken. Ik zou liever Dismas aantreffen of een of ander goed mens. Ja, Jij lieve Meester, Jij had gelijk, toen Je ons

leerde: wat de mens zaait, dat zal hij oogsten! Dat is rechtvaardig. Als ik niet zo dom geweest was zou ik nu nog met mijn broeders bij de Meester zijn. Wij kwamen niets te kort. Maar het is nu eenmaal gebeurd, misschien vind ik wel een goed mens die mij helpt!' Langzaam, voetje voor voetje, ging hij de heuvel af. Hij durfde niet opzij te kijken, bang de goede richting te verliezen. 'Komt hier dan niemand voorbij?' sprak Judas verder, 'hoe dan ook, het maakt mij niet uit. De hoofdzaak is, dat ik niet meer alleen blijf. Ja, Judas, jij hebt je kans verspeeld, terwijl de anderen het voorrecht hebben om bij de Meester te zijn. Ach, Meester Jezus kon ik mijn schuld maar weer goed maken. Kon ik maar weer van vooraf aan beginnen, hoe zou ik in U geloven! Jezus, Gij goede Meester, Gij hebt mij vergeven, help me dan ook verder, zodat ik niet nog ellendiger word, dan ik al ben!' Terwijl hij zo sprak werd het beetje bij beetje wat lichter aan de horizon. Hij bleef even staan en rustte wat uit. Toen stootte zijn voet tegen een grote steen en hij ging op deze steen zitten. Blij, dat hij weer een klein beetje kon zien, keek hij in de richting Jeruzalem. Ook keek hij terug naar Golgotha en dacht aan de beide mensen: Dismas en Gesmas.

'Misschien was het toch verkeerd om Gesmas te verlaten,' sprak hij, 'al was er ook geen hulp van hem te verwachten, dan was ik tenminste niet alleen. Nou ja, het is nu eenmaal gebeurd! Maar waar komt toch die

helderheid vandaan! Wat is er dan toch in Jeruzalem te doen? Er schijnt daar een groot vuur te zijn want in die richting wordt een rode gloed zichtbaar. Nou, Judas, je hebt geluk, want waar vuur is, zijn ook mensen. Nou, dan stappen we maar weer eens op.' En verder ging hij in de richting van de vuurgloed. Het brandde echter niet fel en de hoop op meer licht werd niet vervuld. Na urenlang ronddwalen kwam hij in een tuin. De tuinpoort was open en hij ging de tuin in. Toen zijn voeten over het gras liepen voelde hij zich beter en hij hoopte een huis aan te treffen met zijn bewoners. Hij begreep echter niet, dat mensen, als die er al waren, hem helemaal niet konden zien. Hij voelde zich nog helemaal mens, maar wel alleen en eenzaam!

7. Judas bij zijn lijk

Judas volgde de weg en kwam bij een beek. Hij bukte zich en spoelde zijn handen in het water. Een innerlijke afkeer weerhield hem ervan te drinken

Steeds verder liep hij langs de beek. Er stonden veel bomen, maar daar! wat was dat? Daar hing een lijk aan een boom! En hij herkende zijn eigen lichaam! 'Judas!' met deze hulpeloze kreet schreeuwde hij zijn eigen naam vanuit zijn gekwelde borst. Een afkeer van zichzelf vervulde hem en hij zonk als dood neer!

De Engel en Dismas zagen Judas die bewegingloos op de grond lag. 'Dit is de eerste fase in zijn leven,' sprak de engel, 'de verdere ontwikkeling hangt van zijn ontwaken af! '

'Ja,' sprak Dismas, 'kunnen we hem niet helpen? De pijn brandt in mijn borst; want ondanks alles, was Judas duizend keer beter dan ik. Toch ben ik tevreden en geborgen en is jouw aanwezigheid voor mij een onvoorstelbare genade!' De Engel sprak: 'Het is goed zo, Dismas, de Heer hoopt, dat jij je plicht zult doen en alles zult ondernemen om Judas te redden. Je zegt: je voelt je geborgen! Weet je dan ook wat geborgen zijn betekent? Luister: anderen helpen! ! , hen een thuis aanbieden! ! , hen ten dienste staan ! ! , dat heet: geborgen zijn. En dat betekent: het in de Heer verblijven! Daarom gaf de Heer

jou deze opdracht, om Judas ten dienste te staan en te helpen met al jouw krachten! Maar op een ding moet je altijd letten: oefen geen dwang uit!, dwing niets!, nooit!, hoor je? Want we zijn in het rijk van de vrije geesten. Alle onvrijheid is een stap terug in de ontwikkeling van de geestelijke mens! Je laat eerder iemand in de hel stappen, dan datje hem enigermate in zijn vrijheid beperkt. Als je dat laatste doet, dan blijft de andere in die fase, waar jij hem wenste, maar hij zal onbekwaam zijn, om een nieuwe fase in te gaan. Hij wordt als een vleugellamme vogel! Wie zich echter in het volle bezit van zijn vrijheid in de diepte stort, die kan die vrijheid ook weer gebruiken zodra hij de benodigde rijpheid bereikt heeft. Nu pas op: ik zal Judas nu aanraken, zodat hij ontwaakt en dan zullen wij in de naam van de Heer onze opdracht vervullen! '

De Engel raakte de als dood liggende Judas aan op hoofd en borst en met een diepe zucht werd Judas wakker uit zijn onmacht. Hij greep precies op de plaatsen waar de Engel hem had aangeraakt en sprak: 'Nu leef ik nog steeds dat oude rotleven, was ik maar dood! Want nu ben ik pas echt ongelukkig nou ik mijn lijk gezien heb. Het is bijna niet te geloven. Daar hangt de dode Judas en de echte Judas leeft! Och, had ik Jezus maar niet verraden! Het is waar, wat de goede Meester altijd zei, dat de ene domheid de andere oproept. Ach, had ik deze domheid maar nooit begaan, dan was de andere nooit gevolgd!

Maar wat nu? In Jeruzalem schijnt het vuur aan te wakkeren; het lijkt mij dat het iets lichter wordt, want ik zie de omtrekken van de tempel in de vuurschijn. Maar wat is dat? De tempel zelf brandt en stort ineen. O wee, de tempel stort in! O, Jehova, Je huis wordt een puinhoop! Ik probeer er naar toe te gaan, misschien tref ik daar iemand. Zei Dismas niet dat de Heer naar de tempel was gegaan ? Oh, dan hebben die verdoemde priesters het Heiligdom zelf aangestoken. De Meester is misschien nog in de tempel! Ik snel erheen, maar vlug, misschien kan ik Hem nog helpen.'

En Judas liep met vlugge passen in de richting van het vuur. Beiden volgden hem, zonder dat Judas het merkte. Zijn weg was moeizaam, want de weg werd voor hem, door de Eeuwige Koesterende Liefde, tot een zware weg gemaakt, om zijn besluit te versterken!

Maar omdat Judas vastbesloten was zijn doel te bereiken, werd hij geholpen door het om hem heen wat lichter te maken. Eindelijk kwam hij op de verschrikkelijke plaats, waar eerst de tempel gestaan had. Het vuur was intussen uitgebrand en gloeide nog overal na. Hij liep om de puinhopen heen en keek of hij iemand kon vinden. Maar hij vond niemand. Juist wilde hij weer vertrekken, toen hij woorden hoorden, en wel verwensingen tegen Jezus van Nazareth. Over de puinhopen en de verkoolde balken heen, door stinkende walm en rook klimmend,

kwam hij op de plaats, waar misschien vroeger een altaar gestaan had. Hier tierde een mens! Flarden van kleren hingen aan zijn geschonden en verbrandde lichaam. Vol medelijden tilde Judas hem op, om hem echter geschrokken weer los te laten, want hij had in de mens de opperhogepriester erkend !

'Zo, jij hebt eindelijk je verdiende loon, jij schooier,' sprak Judas langzaam en met bevende stem. 'Jij verdiende dit, waarom heb je mij en de Meester ten gronde gericht?' Toen probeerde de andere op te staan en antwoordde: 'Wat zeg je daar, heb ik jou en je Meester ten gronde gericht? Wie ben jij eigenlijk, datje het waagt, mij zo te beschuldigen?' Judas sprak: 'Ik? Ik ben Judas, een van de leerlingen van Jezus van Nazareth en nu wil je me niet meer kennen!? Jij hebt toch zelf, aan tafel tijdens een uitgelezen maaltijd met goede wijn, mij ertoe overgehaald om Jezus te verraden en als loon voor mijn onzalige daad ook nog 30 zilverlingen betaald. En nu wil je daarvan niets meer weten! Weetje wat ik het liefste met je deed? Jou met mijn handen wurgen! Je hebt toch zelf gezegd, toen ik nog in jouw trotse tempel rondhing en nog in mijn lichaam rondliep, dat jij zou willen, dat iedere navolger van Jezus, het net zo zou vergaan, als ik, de verrader! Oh, Kaiphas, jou treft de straf van God! '

'Wat zegje daar, ik zou Kaiphas zijn? Ik ben Eljasib, de hogepriester en blijf dat ook, ondanks Kaiphas en jij!

En jij bent dus een leerling van de Nazarener, die gemene duivelsdienaar, die mijn tempel vernield heeft, die ik honderden jaren goed en terecht vertegenwoordigd heb! Als jouw Nazarener degene is, waarvoor Hij zich uitgeeft, dan kan Hij mijn tempel weer op komen bouwen en mij weer eer en aanzien geven. Dan pas zal ik Hem erkennen als Heer en wil dan ook vergeten wat Hij mij heeft aangedaan en tevens jou erkennen als mijn priester. In het andere geval haat ik dat hele Nazarener gebroed en het meeste nog jou, jij gemene verrader! Weet, dat als je mij verraden had, ik je in de diepste keldergewelven geworpen zou hebben bij slangen en otters en ik zou me iedere dag vermaken met de gedachte aan jouw kwelling. Twee priesters zou ik opdracht geven, je bij iedere hap brood, die je in je mond kreeg, toe te schreeuwen: verrader! Al heeft de Nazarener mijn huis verwoest en al mijn ondergeschikten weggevoerd, ik heb toch nog steeds mijn wil en mijn trots en hiermee zal ik weerstand bieden zolang ik kan ! '

Judas schrok van deze woede uitbarsting en stamelde: 'Ach, vergeef me, ik heb me vergist, ik dacht dat jij Kaiphas was. Maar omdat ik jou toch geen leed gedaan heb, trek ik mijn opmerkingen terug. Overigens zou ik van jou zulke bedreigingen en beledigingen het allerminste verwacht hebben, omdat jij toch een gezalfde van God wilt zijn. En als je zulke uitspraken over Jezus doet en hem als duivelsdienaar uitscheldt, dan zal het

heel moeilijk voorjou worden om dit op te lossen. Het is waar, ik heb slecht gehandeld, maar ondanks mijn slechte aard weet ik dat de Meester Jezus toch boven alles staat wat slecht is. Onthoudt dit goed, jij: niemand anders dan Jezus van Nazareth kan jou helpen! Ik, Judas, de eenzame en verlorene, vertel jou tot wie je je moet wenden. Alleen Jezus helpt! Deels ben je al geholpen omdat Hij jou de tempel heeft afgenomen. Alles wat je ook maar wilt, moet je eerst aan Hem vragen en je moet een diep berouw hebben over je schuld. Ik zou willen, dat ik bij hem kon zijn.'

'Hou eindelijk eens op jij treurwif, moet je jou horen,' schreeuwde Eljasib hem toe. 'Eerst lever je jouw Heer aan het kruis uit en nu wil je mij beleren dat alleen Jezus mij kan helpen! Als je niet maakt dat je uit mijn nabijheid wegkomt, dan zal ik jou eens wat leren over jouw Heer. Noem die naam niet meer, want ik ben hier de Heer en zal dat blijven ook. De tempel staat er wel niet meer, maar ik ben nog steeds wie ik ben: een hogepriester met de genade van God! '

Judas wilde hem tegenspreken, maar Eljasib greep een stuk verkoold hout en sloeg naar Judas. Deze sprong opzij. De Hogepriester raakte in een nog grotere woedeaanval en stormde met het hout op Judas toe. Toen sprong Judas over het puin heen en liet de luid scheldende Hogepriester achter.

'Oh God, oh God,' zei Judas tot zichzelf, 'dat had gevaarlijk kunnen worden. Ik ben blij dat ik weg ben, jammer genoeg heb ik weer een beetje minder hoop. Waar zou de Meester toch heengetrokken zijn? Ja, ja, dat heb je ervan, als je wilt helpen krijg je slaag als loon! Dan verkies ik toch liever alleen te blijven. Maar wat nu, waarheen? Het is tenminste wat lichter geworden en de hele omgeving komt mij bekend voor, maar jammer genoeg ben ik nog steeds alleen! Mij stoort het geweldig om als verrader uitgemaakt te worden, maar de Meester heeft mij vergeven. Wat moet ik nu doen om die schandvlek uit te wissen? Ik ga me klaar maken voor een bezoek aan mijn vrouwen kinderen, want die ben ik helemaal vergeten. Wat zullen die wel zeggen ? Eens kijken of ze al weten dat ik deze wereld verlaten heb ? – Kom op Judas, vooruit aan het werk! We gaan ons aardse huis opzoeken. Nu hinderen mij geen tijd en dag en nacht meer, want ik ben geen aardemens meer en ben niet meer gebonden aan de aardse wetten!'

Toen zocht Judas een staf, welke hij snel gevonden had omdat de engel er een voor hem had neergelegd. Tegen het vallen van de avond wandelde hij weg en zocht en keek om zich heen, of hij niemand tegen zou komen. Maar de hele omgeving was uitgestorven, alleen de Engel en Dismas bleven ongemerkt bij hem.

8. Openbaringen van de Engel over Judas

Ondertussen sprak de Engel met Dismas: 'Kijk, zolang Judas niet de geringste naastenliefde bezat en altijd aan zichzelf dacht, het zich goed liet smaken, als het niets kostte en zijn geldbuidel zo vol was, dat hij armoede en nood had kunnen verzachten, stond hij eenzaam en alleen. Ofschoon hij alle genade vergooidde, omdat hij zijn aarde en beproevingsleven zelfbeëindigde, is God hem toch nog genadig gebleven. Want Judas is het werktuig, waarover reeds honderden jaren geschreven werd. En had Judas in zijn nood en zijn ellende de weg naar de Heer gevonden, dan had hij nooit hoeven te lijden en dan was er voor Lucifer geen aanleiding geweest, om God een verwijt te maken. Kijk, met Judas is het zo: hij wil altijd graag maar het blijft bij graag willen! Als hij Gesmas niet verlaten had, rustig alle spot verdragen had en geduldig was gebleven, dan stond hij er nu beter voor. Hetzelfde was het hier bij de Hogepriester. Had hij alle spot en zelfs de slagen ondergaan, dan hadden wij hem kunnen bijstaan. Maar zo vluchtte hij precies voor datgene, wat zijn zwakte en eigenliefde onderdrukken kon. Maar de Heer is geduldig, laten wij dat ook zijn, want Judas is een ziel die te redden is. De Heer zij dank, dat Hij ons in staat stelt, deze arme ziel beschermend ter zijde te staan!' Ondertussen marcheerde Judas

onvermoeid verder richting zonsondergang en het verwonderde hem helemaal niet, dat daar, waar hij wandelde geen straat was. Over de woeste steppen en zandwoestijnen voerde zijn weg. Uiteindelijk werd hij moe en ging hij liggen om uit te rusten. Maar zijn gedachten waren bij zijn vrouwen kinderen en zijn bezorgdheid om hen bezwaarde zijn hart. 'Ja,' zo sprak hij, 'ik heb me om hen helemaal geen zorgen gemaakt en heb alleen maar aan mezelf gedacht. Het spijt me zo dat ik deze schande over hen heb gebracht.'

Judas kon echter geen rust vinden en trok verder en verder. Eindelijk zag hij het plekje Karivthomit, zijn aardse woonplaats. Voor zijn huis stond een grote mensenmassa. Nieuwsgierig snelde hij erheen en geërgerd sloeg hij met zijn staf naar diegenen, die hem voor de voeten liepen. Maar niemand zag hem en hoorde zijn schreeuwen. Toen ging hij in het huis en hoorde, hoe een tempeldienaar met leedvermaak de boodschap bracht dat hij, Judas, zich had opgehangen! Ontsteld vernamen zijn familieleden de boodschap en klaagden en scholden over man en vader. Alleen Judith, de jongste dochter, ging de tempeldienaar tegemoet en zei tegen hem: 'Wat onze vader gedaan heeft, moet hij tegenover Jehova verantwoorden, wij kunnen geen rechtspreken en veroordelen. En jullie, die de plaatsvervaarders van Jehova zijn, moesten jullie tot in het diepst van je hart schamen. Want mijn moeder en ik hebben troost en hulp

nodig in deze beproefde tijd en niet nog eens hoon en spot daar bovenop! Dat Vader echter zijn Meester Jezus verraden heeft om dat snode geld, dat moet vader ook met Jezus van Nazareth uitmaken. Ze zijn toch allebei nu in het rijk der doden; ik ken Jezus van Nazareth veel beter dan jullie en ik zeg het tegen allen die het horen willen: Mijn vader heeft reeds vergiffenis gekregen voordat hij zijn daad ten uitvoer bracht, want hij heeft het met een verkeerd doel gedaan. Het is treurig voor ons dat

de wet het verbiedt, onze vader te begraven. En dan te moeten weten, dat zijn dode lichaam aan de wilde dieren overgelaten wordt. Dat is voor mij het ergste. Daarom ga terug naar je tempel en laat ons met rust!

Met open ogen en oren hoorde Judas zijn dochter praten, waardoor hij zich tot in het diepst van zijn hart schaamde. Hij zette zijn staf in een hoek en legde dan zijn dochter Judith de beide handen op het hoofd. De tempeldienaar ging weg, enige onverstaanbare woorden in zijn baard mompelend en de burenen werden door Judith naar buiten gedreven. Daarna probeerde zij de moeder met lieve woorden te troosten. Die wilde er echter niets van weten want de schande en de pijn waren voor haar op dat moment te groot. Judith echter wist van geen wijken en in brandende kinderliefde zei ze tenslotte: 'Ik ga op weg, zoek het lijk van mijn vader en ga hem begraven zodat de indruk van zijn dood in mij verflauwt! Wat mijn

vader ook geweest is, ik heb altijd van hem gehouden en dat doe ik nog steeds!

Voor Judas was dit een groot wonder. Hij knielde neer en bad Jehova om bescherming voor het werk van zijn dochter. Tranen van berouw rolden over zijn wangen en zijn lippen spraken: 'Heer en God Zebaoth, wees mijn dochter en mij armzalige genadig! Voor de eerste maal gesterkt door het gebed, stond hij van de grond op en ging voor het huis zitten, om op zijn dochter Judith te wachten.

Eindelijk kwam zij, ze droeg een korfje met levensmiddelen in haar hand en begaf zich naar de uitgang van het dorp. Judas bleef dicht aan haar zijde. Judith trok zich niets aan van de burenen, die haar nakeken en narielen en lieten er niet op. Haar hart bloedde omdat haar moeder haar geen toestemming had gegeven voor dit plan. Hoe goed had ze de hulp van een broer kunnen gebruiken. Ze liep met snelle passen voort richting Jeruzalem. 'Trof ik nu maar een leerling of een vriend van Jezus,' dacht ze, 'die zou me misschien helpen!'

Toen legde de Engel, die hen beiden samen met Dismas, begeleidde, haar de gedachte in haar hart om toch eerst naar Bethanië te gaan en van daar naar Jeruzalem. Judas had zo graag iets van zijn dochter willen leren, maar dat lukte hem niet, omdat hij teveel met

zichzelf bezig was. Dismas vroeg daarover aan de Engel uitleg en deze antwoordde hem: 'Kijk, mijn vriend, in het rijk van het leven van de geesten leeft ieder in zijn eigen wereld en zijn gedachten geven eigenlijk de oorzaak en het wezen van zijn wereld weer, waarin hij leeft en zich beweegt. Voor een mens van vlees en bloed is dat anders, omdat ieder, daar waar hij gaat en staat gebonden is, maar met zijn gedachte zich ergens anders kan bevinden. Voor ons engelen maakt het niet uit waar we ons bevinden, omdat we maar een wil kennen en dat is de wil van God en niets anders bindt ons dan deze Goddelijke wil. Zo ben ik nu hier, maar kan een ogenblik later duizenden kilometers ver weg zijn. Want zo vlug als de gedachte wisselt, zo vlug kan ik ook ergens anders zijn. Ik zou gelijktijdig kunnen werken en jou op hetzelfde ogenblik het bewijs van mijn werk kunnen tonen! Kijk, bij onze Judas is het wat anders. Omdat hij alleen maar aan zichzelf denkt en van buiten hulp verwacht, kan hij zich niet losmaken van zijn duistere gronden, die zijn luchthartigheid, gierigheid en eerzucht beheersen. Daarom behoort hij tot de armsten die men zich kan voorstellen, omdat hij, zonder een innerlijk doel, volledig overgeleverd is aan zijn angsten. Judas laat zich drijven door de angst in zijn innerlijke ziel. Zodra hem echter iemand wat zegt, hem een raad geeft, of een spiegel voorhoudt, wordt hij boosaardig. Daarom kan hij ook niet in de gemoedstoestand van zijn dochter kijken, die uit

kinderliefde bereid is, zelfs een zonde te begaan volgens de bestaande wetten !

Hij voelt de stroom van echte kinderliefde en daarom trekt hij naar de kant van Judith. Als bij hem thuis, bij zijn vrouw, zulk een liefde had bestaan dan was hij wel thuis gebleven. Want geesten van dit soort hebben helemaal geen voorstelling meer van hun eigenlijke thuis: ze hebben dus zichzelf verstoten. Zo gauw ergens iemand komt en hen liefde geeft, dan is hij net iemand die in de woestijn bij een oase komt, waarbij hem ook nog een hartelijk welkom toegeroepen wordt!

Deze barmhartige kinderliefde van Judith, die haar vader kost wat kost wil helpen, zodat hij rust krijgt, wordt voor Judas zijn reddingsanker. Onthoudt echter vooral dit goed, vriend Dismas, in het geestenrijk wordt alleen hij geholpen, die ongeacht alle tegenslagen anderen helpt. Het komt er hier niet op aan dat men iets graag zou willen doen, maar alleen, dat men ernstig besloten heeft om het te doen en het ook direct volbrengt! Bij ons engelen zijn wil en daad een en hetzelfde, bij jullie langzaam bewust wordende kinderen van God moet er echter nog veel gelouterd en gedaan worden. Maar de Heer heeft nog nooit Zijn geduld verloren. Oefenen wij ook ons daarin, geduldig te zijn, zodat Judas genezen wordt!

Deze echter, liep nog steeds naast Judith en zijn hart was weer leeg. Al zijn wensen leken weggeblazen. Ook zijn liefde voor Jezus was als een strovuurtje uitgebrand. Het meisje echter had intussen besloten, eerst naar Bethanië te gaan. Haar gedachten snelden vooruit naar de vrienden van Jezus en haar geest hield zich met de Heiland bezig. Daardoor werd het lopen licht. Het was alsof een hemelse Kracht haar bijstond en haar hart was vol hoop !

Langzaam liep de dag teneinde, het werd avond en er waren zeker nog twee uren te gaan. Toen bad zij: 'Oh, lieve Meester Jezus, help me, laat me toch bij vrienden komen, zodat ik rustig word en ik mijn liefde volgen kan!' Toen zag ze, hoe een troep Romeinen door de straten kwam. De aanvoerder was te paard. Hij haalde het meisje in en vroeg: 'Waar ga je eigenlijk naar toe? De dag loopt teneinde en hier is in de verre omtrek geen onderkomen te krijgen!'

'Bethanië is mijn doel,' antwoordde het meisje, 'en de man die ik wil bezoeken is Lazarus, die mijn vader zeer genegen was. Ik heb namelijk hulp en bijstand nodig, omdat mijn vader gestorven is!'

De Romein sprak, zoals het hoorde, zijn medeleven uit en enkele troostende woorden en zei toen: 'Luister meisje, 's nachts gaat men in zo'n afgelegen oord toch

geen hulp zoeken. Heb je dan geen vrienden in Jeruzalem, die je helpen kunnen? Waarom ga je niet naar een priester?'

'Heer', zei Judith, 'het gaat niet om financiële bijstand, maar ik zoek iemand, die mij helpt om mijn vader te begraven, want hij heeft in een zwak ogenblik zich zelf gedood. Het kan daarom alleen in het geheim gebeuren, want volgens onze voorschriften kunnen we hem niet in de aarde begraven. Zie, ik ben een zwak meisje, maar ik houd van mijn vader. Daarom smeed ik U, heer, laat mij mijn weg voortzetten en houdt mij niet op!'

'Wie was dan je vader', vroeg de Romein verwonderd,' en waar heeft hij zich dan van zijn lichaam ontdaan?'

Judith antwoordde: 'Mijn vader heette Judas en hoorde tot de kleine schare leerlingen, die de Heiland en Dokter Jezus volgden. Door een onzalige samenloop van omstandigheden heeft mijn vader zijn Meester aan de tempel verraden en moest Jezus aan het kruis op Golgotha sterven. Toen mijn

vader echter zag dat Jezus zich niet op wonderbare wijze bevrijdde, zoals hij gehoopt had, nam hij het onzalige besluit, zich van het leven te beroven. Een priester bracht ons het nieuws van zijn dood, maar op zo'n hatelijke manier, dat we van ontzetting bevangen werden. Tenslotte heb ik alle bezwaren van me afgezet en wil nu

het lijk van mijn vader zoeken, om hem te begraven! U, heer mag ik het vertellen, omdat U geen Jood bent, en ik denk ook dat U mij niet zult verraden!

De Romein: 'Nee, mijn dochter, nooit zal ik jou aan je liefdewerk hinderen, in tegendeel, ik zou het eisen. Maar vertel mij nog eens, hoe heette jouw vader eigenlijk?'

Judith: 'Judas, heer, van beroep pottenbakker. Toen Jezus door het land trok,

was mijn vader er ook bij. Wij hebben regelmatig thuis armoede gekend en karig moeten leven en toch heeft Jehova ons steeds zoveel geschonken, dat we konden leven.'

De Romein zei: 'Luister, meisje, ik heb jouw vader gekend. Hij was een slecht mens, was hebzuchtig en strijdlustig en hij hield zich niet graag aan de orde!'

Judith: 'Heer, hij was mijn vader!'

De Romein: 'Ja, mijn dochter, het is mooi, in kinderlijke liefde aan zijn vader te denken en een goede herinnering aan hem te bewaren. Maar je vader is deze liefde niet waard, laat hem daarom maar liggen en ga terug naar huis.'

Judith: 'Nee, heer, hij is mijn vader en blijft het tot in alle eeuwigheid. Jehova verlangt vader en moeder te

eren. Er staat niets geschreven van goede vaders en moeders doch slechts alleen van vader en moeder. Daarom probeer ik, zo goed als ik kan, mijn vader te hulp te komen, zodat hij rust kan vinden! '

De Romein: 'Luister, meisje, jouw liefde herinnert mij aan die van de Goddelijke Meester, zeg mij, ben jij een aanhangster van de Nazarener?'

Judith: ' Ja, en nee! Ja, omdat ik van Hem houd, nee, omdat ik tot nu steeds de tempel trouw gebleven ben, tot deze ons nu het bewijs van zijn verkeerde inzichten leverde. Het is voor mij nu onmogelijk geworden de tempel trouw te blijven. Ik wil voorgoed naar Bethanië trekken. Mijn moeder kan nakomen. Mijn broers hebben echter het trekkersbloed van onze dode vader in de aderen. Die zullen zonder twijfel hun eigen weg gaan!'

De Romein: 'Zo doe je het goed; overigens is Lazarus een vriend van mij, ik zal je erheen brengen. Wij willen namelijk naar Jeruzalem en zo kan ikje helpen. Je bent vast en zeker moe en hongerig?'

Judith: 'Ik heb de hele dag gelopen heer. God gaf me tot hier de kracht en Hij zal me ook wel verder helpen!'

De Romein: 'Nu kom maar mee op mijn paard! Je hoeft niet bang te zijn dat je eraf zult vallen, ik houd je wel vast en zo kom je vlugger naar Bethanië! ' Daarop gaf de

Romein zijn soldaten nog enkele aanwijzingen, droeg het commando over aan een ander en gaf hem bevel de troep naar Jeruzalem te brengen.

Hij zelf reed in snelle draf met het meisje naar Bethanië. Daar was men niet weinig verbaasd, een Romeinse soldaat te paard, met een jong meisje in de arm te zien komen aanstormen. Toen herkende Lazarus in hem een oude bekende en goede vriend, begroette hen allerhartelijkst en riep ze een hartelijk welkom toe. Hij vertelde de Romein dat hij reeds veel gasten had, gemeenschappelijke bekenden, waaronder Pontius Pilatus, en bijna alle leerlingen van Jezus en ook Moeder Maria.

De Romein viel een steen van het hart toen hij dit hoorde, want nu was hij er zeker van dat het meisje in goede handen was. Hij stelde Lazarus het meisje voor en zij vertelde precies wat er allemaal gebeurd was. Ook Lazarus werd gegrepen door de kinderliefde van het meisje. Hij bracht haar direct in een slaapvertrek zodat ze zich te ruste kon begeven. De Romein die maar weinig tijd had, ging intussen naar het grote gezelschap toe, deelde Pilatus het bericht mede en onderhield zich geruime tijd met de leerling Johannes. Laat in de nacht nog, reed hij, zoals zijn plicht het vereiste, verder naar Jeruzalem, zonder Judith nog eenmaal gesproken te hebben, omdat ze erg vast sliep. 's Morgens vroeg was iedereen al op.

Judith kwam ook in de grote ruimte waar ze allemaal aan het ontbijten waren. Lazarus bracht haar naar Maria, die het meisje in de armen nam en haar moederlijk de tranen van het gezicht kustte. Daarbij sprak ze lieve woorden tot haar, woorden, die Judith in haar hele leven nog niet gehoord had. Vol geloof keek ze naar Maria, toen ze hoorde: 'Ziet, Jezus, Mijn Zoon, onze goede Heiland en Meester leeft! Ben ervan overtuigd dat ook Judas, jouw vader, leeft! Weliswaar is zijn toestand geen goed leven. Maar hij wordt geholpen, als hij de reddende Hand van de Eeuwige Heilandsliefde grijpt en vasthoudt!'

Judas echter zag en hoorde alles. Hij mocht alles mee beleven. Maar de liefde en bereidwilligheid van zijn dochter bracht zijn binnenste in grote beroering! Geen enkel verwijt! Geen enkele verwensing! Dat was als hemelse muziek voor zijn dodelijk verwonde ziel! Johannes deelde het meisje mee, dat Lazarus voor de begrafenis zou zorg dragen en dat Judas in Bethanië begraven zou worden. 'Je hoeft die opwinding niet mee te beleven,' zei Johannes tegen haar, 'vannacht halen wij het lijk van je vader hierheen en morgen om deze tijd kun je hem aan het graf je laatste liefdedienst bewijzen!'

Op dit ogenblik zag Johannes Judas en sprak tot hem: 'Mijn broeder Judas, Oh, het is een zware beproeving voor jou, jij die toch alles precies wist net als wij, maar steeds geloofde, het goddelijke en geestelijke met het

materiële te kunnen vermengen. Kijk, jouw toestand is het gevolg van je eigen daden. Ik verwijt jou helemaal niets, wel mezelf, omdat ik in jouw zwakke ogenblikken niet bij je ben gebleven. Maar je zult geholpen worden. Blijf een dag met de voor jou onzichtbaar dienende Dismas hier met onze geliefden, dan zul je een nieuwe weg vinden. Maar buig je zinnen in deemoed voor de Heer. Jezus met jou! Jezus met jullie!' Verwonderd vroeg het meisje: 'Zeg mij lieve vriend, met wie sprak je toch zojuist?

Johannes: 'Met Judas, jouw vader, die je naar ons toe gebracht hebt en die door jouw daadkrachtige kinderliefde uit de banden van zijn duisternis geheven werd en zich nu steeds bij jou in de buurt bevindt, alsof je zijn God bent. Weliswaar kun je hem niet zien en je kunt ook niet met hem spreken. Maar dat is maar goed ook, want dat zou je nog niet kunnen verdragen. Want, zoals zijn toestand is, zo ziet hij er ook uit. Ben echter blij, want hij gaat zijn levensbestemming tegemoet. Wat jouw vader tot op heden geleden heeft is onvoorstelbaar. Als je eenmaal de zin van het leven begrepen hebt ben je reeds zo goed als gered en ervaar je de kleinste weldaad als de grootste zaligheid! '

Daarna nam Johannes afscheid van Maria en het meisje, om met enige broeders en een knecht van Lazarus het lijk van Judas te halen. De wagen, met een lange kist en een paar grote doeken erin, was reeds klaar

gemaakt en zo reden ze naar Jeruzalem, Judas ging mee. Het was hem alsof hij door een magneet naar Johannes werd getrokken. In diens nabijheid werd het in hem en om hem veellichter. Deze keer kon hij ook de omgeving en de broeders die het zich gemakkelijk op de wagen maakten, goed herkennen. Johannes alleen wist echter dat Judas bij hen was. Daarom sprak Johannes ook geen woord om niets van zijn innerlijke krachten te verliezen.

In deze rust en stilte kwamen er stralen van levenswarmte op Judas neer. De Engel en Dismas volgden ook en het was goed, dat deze bescherming de broeders meegegeven was, want de tegenstander wist goed wat er gebeurde en probeerde hun plannen te verstoren. Een karavaan van kooplieden zou hen op moeten houden. Daar ging de Engel als een storm met onweer naar voren en de broeders spoedden zich om zo mogelijk met droge voeten in de herberg van Lazarus bij Jeruzalem te komen. De pachter was verbaasd, toen Johannes met deze karrenvracht aankwam. Toen hij echter de oorzaak te horen kreeg, was hij direct behulpzaam en stuurde een knecht naar de plaats waar Judas zich opgehangen had. En zijn vrees werd bevestigd, want werkelijk, de tempel had daar een wachtpost laten opstellen, om te verhinderen, dat het lijk zou worden weggehaald.

De broeders schrokken flink, toen ze deze boodschap ontvingen. Johannes echter was vol vertrouwen, want hij geloofde in de kracht van de liefde. 'We moeten ons geen ergernis op de hals halen, zo sprak hij, maar na zonsondergang nemen we hem mee naar huis te Bethanië. We zouden naar de Romeinse bevelhebber kunnen gaan om zeker te zijn van bescherming; maar waarom zouden we wereldse bescherming aanspreken, als ons de geestelijke hulp terzijde staat.

Kijk, een groot aantal engelen staan aan onze zijde, het gaat er toch om de wens van een kind te vervullen! Wees daarom niet bezorgd want Jezus onze trouwe God en Vader, heeft reeds voor ons gezorgd!' Judas leed aan ernstige foltering, omdat Hij nu vergelijkingen kon trekken tussen zijn broeders en zichzelf. Hij had diep berouw over hetgeen hij gedaan had, maar zijn binnenste bleef leeg, omdat hij nog steeds de ware zin van het leven niet had begrepen. Maar Johannes sprak weer tot hem over het juiste begrip van overgave en zei: 'Mijn broeder, kijk, wat gebeurd is kunnen we niet meer terugdraaien, maar we kunnen wel de gevolgen van ons verkeerd handelen afwenden. Alle broeders willen jou helpen en bijstaan, zodat je geheel uit jezelf een nieuwe toekomst scheppen kunt. Want aan het verleden blijft hij vasthouden, die, zijn doen verontschuldigt en andere daarvoor verantwoordelijk maken wil. Maar de toekomst is een zelfstandig vrij leven vanuit de liefde voor Jezus onze

Heer, die in ons hart ontstaan zal. Dat plaatst ons voor opgaven, waartegen we vaak, schijnbaar niet opgewassen lijken te zijn; maar in het geloof aan en in Jezus liefde vinden we de kracht die we nodig hebben en een wonderbaarlijke hulp. Je komt niet van je plaats, wanneer je in je eigen levensopvattingen blijft volharden. Neem afscheid van al je vroegere meningen en principes, zoals je van je vroegere leven afscheid hebt genomen en het zal je beter gaan en je zult vrij worden in je hart. Wordt daarom rustig en vrij! '

Deze woorden deden Judas goed, maar de pijn en smart bleven bij hem, omdat hij nog niet alles kon begrijpen

Toen de dag teneinde liep gingen de broeders op weg. De hemel werd bewolkt, een storm kwam opzetten en in korte tijd brak er een hevige onweer los. Bliksem op bliksem volgde en de dreigende donderslagen dreven de tempeldienaren in de tempel terug. Met dit weer waagden ze zich niet buiten. De broeders bleven echter droog en beleefden weer eens de Heerlijkheid van de Heer, die hen licht en bescherming gaf. Toen ze bij het lijk aangekomen waren, haalden ze het uit de strop, wikkelden het meerdere malen in doeken en gingen toen zo stil als ze gekomen waren, weer terug. Pas toen ze buiten Jeruzalem waren hield het onweer op. Langzamerhand kwamen de sterren weer te voorschijn, en onder een

mooie nachtelijke hemel gingen ze terug naar Bethanië. Judas hurkte op de kist van zijn lijk, dat een paar dagen geleden nog een gruwel voor hem was.

Maar nu maakte die toekomstige scheiding hem bewuster en onderging hij deze uren als een geschenk van zijn Heer!

Midden in de nacht kwamen ze in Bethanië aan. Lazarus had reeds een graf laten uitgraven, en de intiemste vrienden inclusief Judith wachtten tezamen op hun komst! Ze begonnen direct aan de begrafenis! Stil en zonder woorden werd het lichaam aan de aarde overgegeven. Nadat de touwen gelost waren, gaf Lazarus de zegen, vervolgens de broeders en tenslotte ook Judith, zijn dochter! Geen tranen, maar een hemelse vreugde trok door Judiths hart en ze bad: 'Oh, Gij goede Heiland Jezus! Gij Helper in nood! Gij, Verlosser uit angst en bangheid! Aan U wil ik me wijden, van nu af tot in de eeuwigheid. Laat mij desnoods ten gronde gaan, maar help Mijn vader! Schenk hem rust, troost en vrede en laat mij Uw Heilige Liefdeswil ontdekken. Zegen mij, want zonder Uw Zegen kan ik niet meer leven! Amen!'

Allen waren gegrepen. Judas echter stortte onder de liefde van zijn dochter in! Bij het licht van de fakkels vulden de knechten het graf met aarde. De vrienden en broeders waren samen met Judith weer terug in huis

gegaan. Judas bleef echter bij zijn graf. In hem was alles dood en onverschillig. Hij staarde voor zich uit. Hij bleef in deze toestand, totdat zijn dochter Judith, in de vroege morgen bij het graf kwam, daar neerknielde en bad: 'Oh, Gij Grote, Heilige God! Gij schepper van alle creaturen! Gij Heer over alle dingen! Ziet, hier in het stof der nederigheid lig ik voor U, om U Allerbarmhartigste, te smeken om genade en medelijden! Hier ligt mijn verwekker en mijn opvoeder, die zijn wil misbruikt heeft, om zijn leven te vernietigen en ons daardoor in schande en smaad liet zitten. O, Heer! U weet alle dingen, U alleen kent de oorzaak van zijn daad, daarom smee ik: oh, laat genade heersen! Meet niet met de maten, waarmee mijn vader gemeten heeft, maar laat hier Uw alom gekende mildheid gelden! Moet U echter omwille van de gerechtigheid, de gepaste maat van de straf toedienen, oh, dan laat mij dat lot dragen, laat mij deze diepe, diepe schuld dragen en laat mij het gepaste leed lijden, zodat ik dit verzoenen kan! Geef het hart van mijn vader de gehoopte rust en laat mij rusteloos rondtrekken, tot Uw Mildheid mij laat weten, dat die grote schuld verzoend is. Oh Jehova, Oh Heer en God Zebaoth! Terwille van Uw grote liefde, laat mij dit offer dragen en verleen mij daartoe de wil en de kracht! Amen! Heer Jezus, U Helper en Heiland! Ook tot U roep ik met kinderlijk hart en vraag U: denk niet aan de schuld van mijn vader en wees hem genadig en barmhartig omwille van Uw grote Liefde!

Amen!' En innerlijk gesterkt ging het meisje terug in huis.

Judas hoorde ieder woord, zag het gebaar van zijn kind en toen hij die woorden vernam, was het alsof hem een hand in de borst greep en er een meterslange rode band uit trok. Hij dook hoe langer hoe meer in elkaar. Ineens gloeide de hemel op en als een gouden regen fonkelde het om hem heen; en om hem en zijn graf werd een muur van beschermend licht in een omtrek van zeven meter opgetrokken, die steeds hoger groeide !

Dismas vroeg de engel naar de betekenis van deze geweldige verschijning en hij kreeg het volgende antwoord: 'Kijk, lieve vriend! De grote medelijdende Verlossers en Godsliefde wordt hier zichtbaar, die ook door Judas waargenomen wordt. Het ontstaat door het gebed van reine kinderneliefde van Judith, die, om haar vader gelukkig te maken, zelf al zijn schuld op zich wil nemen. Wat hier gebeurt is een waarachtige vrucht van de boom des levens. Nadat de gelofte uitgesproken en omhoog gestegen was tot aan het hart van de grote Alom Barmhartige, werd deze liefde teruggestuurd als waarheidsteken van verhoring en als golfbreker tegen vijandelijke invloeden! Wat wij hier beleven is een uitzonderlijke zeldzaamheid en is uniek! ! Daarom zal dit gedenkteken van kindernelijke liefde tot in alle oneindigheid branden en tot een altaar worden! Wat hij uit zichzelf niet kon, werd hem nu eenvoudiger gemaakt door het vrije,

kinderlijke Godsleven van zijn dochter. En die Heerlijke Verlossers-liefde strekt met nieuw ontsloten genademiddelen verder Zijn beide handen uit! Let daarom goed op alles, want dat Judasgroeiproces is ook het jouwe (en ook het onze).' Judas richtte zich op en zag in de verte dat Licht, dat Heerlijke gouden Licht! Hij sprak toen in zich zelf: 'Oh, wat deden jouw woorden mijn hart goed, jij lief en goed kind, en hoe slecht voel ik me nu! Oh, Judith, jij zou mijn straf en schande voor mij willen dragen? Is er misschien niet een mogelijkheid om een andere uitweg te vinden? Ach, als ik toch maar Jezus, Mijn Meester, vinden kon! Op mijn knieën wil ik hem smeken, zolang, tot ik de zekerheid heb, dat de liefde van mijn kind beloond wordt en het mijn grote schuldenlast niet hoeft te dragen! Ik wil nu in het huis gaan om Judith te zoeken zodat ik ze bedanken kan, ook al zal ze het niet merken.' En hij ging in het huis en zijn lichtzuil ging met hem. Hier vond hij Judith en vleide zich tegen haar aan en gaf haar een lieve innige kus en bad: 'Oh, Jezus, Gij lieve, goede Meester! Behoudt dit kind in Uw hart en zorg dat ik U kan vinden in mijn nood, zodat ik geholpen kan worden!'

Toen ging hij terug naar het graf. Daar trof hij een stel duistere vermetele gezellen, die daar ijverig de aarde omwoelden. Nieuwsgierig volgde hij hetgeen ze aan het doen waren. Uit hun gesprekken begreep hij, dat zij hier in de vers gedolven heuvel goud en verborgen schatten vermoedden en zag hoe ze ijverig bezig waren om vlug

tot op de bodem van zijn graf te komen. Toen zij uiteindelijk zo ver waren, vonden ze in plaats van goud en schatten, natuurlijk Judas lijk en waren erg ontgoocheld. Toen zag een van hen Judas en riep: 'Hé, kameraden, kijk daar staat de eigenaar van dit lijk. Hij laat ons graven en ploeteren. Hé, kom eens hier! Wie ben jij eigenlijk? We moeten jou toch kennen. Kom nu maar en verschuil je maar niet, want jij bent de pottenbakker Judas, de bedrieger en dief en, zoals we onlangs hoorden, ook nog een verrader! Kom op kameraden, laat hem boeten voor zijn nieuwsgierigheid ons te bespieden! '

En zo omringden ze hem met duistere gelaatsuitdrukkingen. 'Nou, wil je niet spreken, jij verrader en vod, jij aartsboef; vertel op!'

Judas sprak: "Wat heb ik jullie gedaan, om mij uit te schelden en te bedreigen? Ik ben Judas, ja, en heb Mijn Meester verraden, maar daarvoor ben ik nu genoeg gestraft. Heden kon ik bij Jezus, Mijn Meester zijn en kon Zijn zaligheden genieten. Nu echter ben ik eenzaam en alleen en ben me zelfs niet bewust hoelang ik al in het geestenrijk ben!"

Een van de kameraden zei: "Hou toch op verrader, ons grote verhalen te vertellen, want waar je vandaan komt interesseert ons niet. Maar omdat je ons liet werken, terwijl je wist dat er geen buit in het vooruitzicht was, moet

je gestraft worden. Dus nu opschieten en maak nu vlug je graf dicht, anders ziet het er slecht voor je uit. We zullen echter verder zoeken, want wij willen kijken of er ergens een buit van goud en zilver te halen is!”

Judas zweeg, nam de schop en gooide het grafweer dicht. Toen hij klaar was legde hij de schop terzijde en sprak tot hen: “Zo, en waar willen jullie dan naar toe? Wij zijn toch geesten en hebben geen goud en zilver meer nodig. Wat we nodig hebben is een thuis, een oord, waar we kunnen blijven!”

Een algemeen geschater schalde Judas tegemoet! Zij zeiden: “Wij, geesten? En wij hebben geen goud meer nodig? Je moet wel je verstand verloren hebben! Heb jij dan soms gemerkt dat onze wereld een andere geworden is, dan de materiële? Mag het bij een verrader anders zijn, bij ons is alles nog steeds bij het oude!”

“Lieve mannen,” sprak Judas, “luister naar mij: ik was een leerling van Jezus van Nazareth. Nadat ik hier enige ellendige uren heb doorgebracht is mij een licht opgegaan over mijn voorbije leven. Diep berouw heb ik over mijn verkeerde daden, die uit mijn verkeerde instelling voortkwamen. Ook ik jaagde geld, goed en eer na. Hoe dikwijls moest ik uit de mond van de Heer horen: dat alle geld en alle schatten van de hele wereld ons niet van nut zijn omdat we toch alles achterlaten, wanneer we ons

lichaam verlaten. Ik heb nu pas ervaren, dat ik de allerarmste was en nog steeds ben. Jullie moeten zeker ook toegeven, dat jullie eveneens arm zijn zoals ik en dat alles wat jullie geld en rijkdom noemen, alleen maar in jullie fantasie leeft, zoals ook deze wereld waarin wij nu leven alleen maar een schijn en fantasiewereld is. Ik kan jullie het bewijs leveren, dat deze, jullie huidige wereld, niet kan blijven voortduren. Komt met mij mee naar Jeruzalem, daar ligt de tempel in puin, die al honderden van jaren door Eljasib en zijn aanhang, beheert en bewoond was. Omdat de Meester de bewoners van deze schijntempel wilde helpen, liet Hij dit gebouw van schijn en bedrog in elkaar storten. Terwijl allen in de woorden van de Heer geloofden en zich door Hem op de nieuwe weg van het leven lieten leiden, bleef de hogepriester hardnekkig in zijn oude doen en leeft nog steeds tussen de puinhopen! Kom en overtuig u zelf van mijn woorden. Als ik gelogen heb, doe met mij wat je ook wil, dan zal ik alles geduldig verdragen. Heb ik echter de waarheid verteld, dan mogen jullie van mij ook verder geloven, dat jullie schijnwereld verloren is!

Een verder gelach volgde, maar de aanvoerder sprak: 'Luister, dit voorstel zou het overwegen waard kunnen zijn, we missen niets. Als het waar is, wat Judas zegt, dat de mooie tempel in puin ligt, dan is er voor ons een grote buit te verwachten, want de tempel herbergt grote rijkdommen ! '

Dit voorstel viel in goede aarde; de aanvoerder sprak verder: 'Verheug je alvast vriend, want als je tegen ons gelogen hebt, hakken we je in stukken!' Met brullen, schreeuwen en vloeken gingen ze verder en Judas werd in hun midden meegevoerd. Weemoedig keek Judas om naar Bethanië en stuurde met zijn hart vraag op vraag om zegen op zegen naar zijn dochter Judith.

Veel spot werd zijn deel, maar zodra hij wat zeggen wilde, werd hem de mond gesnoerd. Na een lange en moeizame wandeling zagen ze van verre Jeruzalem, er was geen tempelgebouw te zien en waar ze ook keken, zagen ze alleen maar donkere rookwolken. Toen zeiden ze onder elkaar, zou Judas het bij het rechte eind hebben? Na korte tijd waren ze bij het puin van de tempel aangekomen en liepen om de brand en puinhopen heen. De kameraden lieten verder niet meer op Judas, maar maakten aanstalten in de puinhopen naar schatten te zoeken, voor zover de rook en hitte dit toelieten. Judas zocht intussen naar de hogepriester en vroeg zich af of hij er nog wel zou zijn? Toen hij echter tussen de puinhopen zocht en rond klauterde, kwamen uit een keldergat de hogepriester met nog enige priesters te voorschijn en overvielen Judas, ze schopten en sloegen hem tot hij bewusteloos neerviel. Doch kort daarvoor kon hij nog roepen: 'Heer Jezus, help me!'

Dat hoorden de kameraden. Toen ze zagen wat er gebeurd was, snelden ze Judas te hulp, en de spreker, met de naam Jozef vroeg vol woede: 'Waarom slaan jullie Judas? Wat heeft Hij jullie gedaan?'

Vol verbittering schreeuwde de hogepriester: 'Jullie treft dadelijk hetzelfde lot als deze verrader. Eerst verraadt hij zijn Meester, dan mij, en nu voert hij nog eens een groep misdadigers hierheen, om wraak te nemen, omdat ik hem bedreigd heb te vernietigen! '

'Jij ellendige huichelaar,' antwoordde Jozef, 'Hier met dat huichelaarskleed, wij zullen jou leren wraak te nemen op een bandiet! Knoop dit goed in je oren, met geen woord heeft Judas jou willen benadelen. Hij haalde ons alleen hier naar toe, om te bewijzen, dat we in het hiernamaals zijn! En nu zien wij in dat Judas gelijk had en ons niet heeft belogen en daarom beschermen wij hem nu. Jij bent echter met jouw heerlijkheid uitgespeeld in jouw leugenrijk. Kom broeders, grijp deze bandiet, op naar Golgotha, aan het kruis met hem, waar hij hoort, zodat hij niemand meer schade kan berokkenen!'

Op dit ogenblik kwam Judas weer bij bewustzijn, Jozef ging naar hem toe, ondersteunde hem en sprak: 'Heeft hij je bewusteloos geslagen? Hij zal ervoor boeten! Sta maar op, als het je weer een beetje beter gaat. '

Toen Judas weer op zijn benen stond, zag hij hoe ze de hogepriester uitgetkleed hadden en zijn benen hadden vastgebonden. Hij vroeg: 'Waarom doen jullie dat? Hij heeft jullie toch niets gedaan?'

Jozef zei: 'Ons niet, maar jou, en dat ergert ons! Als hij een struikrover was geweest, zoals wij, dan konden wij het begrijpen, maar hij is een dienaar van God. Daarom moet hij hiervoor boeten en wordt hij gekruisigd op Golgotha !

Kom jongens, aanpakken, het gaat gebeuren en jij, broeder Judas, jij houdt de lijkrede, terwijl wij hem kruisigen!'

Judas: 'Hou op, niet zo, laten wij niet, een nog grotere schuld op ons laden en vergeten dat hij het slechte met ons voorhad. Kom, laat hem maar los, hij zal jullie echt geen schade berokkenen. Hij heeft jullie niets gedaan. Ik ben blij, als ik eindelijk eens de gelegenheid heb, om te handelen naar de wil van de Meester. Hij zei: 'Veroordeel niemand, zodat ook jij niet veroordeeld zult worden!' Daarom, help me zijn boeien los te maken en als hij dan even halsstarrig en woedend blijft, dan kunnen jullie doen met hem wat je wilt. Is hij echter van plan, zich te beteren, laat hem dan vrij; want broeders, hij is afhankelijk van ons, en wij behoeven toch niet bang voor hem te zijn!'

Toen wendde zich Judas tot Eljasib en sprak: 'Zo, lieve vriend, je hebt alles mee aangehoord. Hoe denk je je te gedragen ? Wil je verder razen, of wil je, zoals wij, nu vrede en rust hebben? Je hebt gehoord, wat je nu te wachten staat, denk niet te lang na en vraag de broeders om vergeving! ' Toen maak ten de mannen zonder tegenspraak, de touwen van de hogepriester los. Hij was vrij en Judas ontfermde zich over de naakte Eljasib, trok zijn eigen mantel uit en legde hem de rillende man om de schouders.

Op dit moment kwam Dismas en hing Judas op verzoek van de Engel een nieuwe mantel om. Toen herkende Judas, Dismas. Vol vreugde omarmde hij hem en sprak: ' Oh, dat je weer hier bent, nu verlaat ik je nooit meer, ik heb bittere tijden beleefd!'

Dismas antwoordde: 'Het is goed zo, broeder Judas, ik weet er alles van, ik was steeds bij je en voelde al je pijn en leed. Als ik niet de toezegging had gekregen, dat je geholpen kon worden, dan zou ik van pijn om jou omgekomen zijn. Maar nu, mijn hartsbroeder, denken wij niet meer aan ons zelf. Want onze opgave heet: helpen! En zoals je anderen helpt, word jezelf ook geholpen!' Judas sprak: 'Het is goed dat je me daaraan herinnert, want ik ben nog steeds de oude Judas.' Hij nam Dismas hand, voerde hem naar zijn reisgezellen en sprak: 'Hier

zien jullie mijn vriend Dismas, die mij als eerste hulp geboden heeft in deze wereld. Ik was hem kwijt geraakt, maar God zij dank, heb ik hem nu teruggevonden, en nu verlaten wij elkaar nooit meer. En zelfs wij allen niet! Zijn jullie het daarmee eens? Wij blijven samen! !' De hogepriester stond apart en sprak geen woord. Maar Jozef, de oudste van de vrienden, ging naar Dismas en zei: 'Jij, vriend, wij kennen elkaar toch, waar kom jij dan vandaan? We hebben je helemaal uit het oog verloren sinds het gevecht, waar de Romeinen ons zo in het nauw gedreven hadden, jou hebben ze toen gevangen genomen! Wij zijn toen in de strijd gesneuveld. Wij waren dan ook ver in de minderheid. En nu treffen we ons hier weer!'

Dismas herkende zijn oude kameraden en sprak: 'Ja, lieve Jozef, de tijden veranderen snel. Ik werd veroordeeld en samen met Gesmas aan het kruis geslagen. Tegelijkertijd met ons werd de grote Nazarener gekruisigd. Daar in mijn doodsangst, heb ik met innig smeken, dat diep uit Mijn hart kwam, een helpende hand kunnen vasthouden, en wel, de reddende hand van Jezus van Nazareth. Alleen aan hem dank ik mijn bestaan en heb genade op genade als bewijs beleefd van de verlossende liefde van Jezus, de Heiland! Mijn hart kent alleen maar dankbaarheid, dankbaarheid voor zulk een grenzeloze liefde en eveneens dankbaarheid dat ik waardig bevonden ben te helpen ! Zeg, broeders

verafschuwen jullie je tegenwoordige toestand dan niet? Verlangen jullie er niet naar, om een leven vol geluk en tevredenheid te leiden ? Hieraan kunnen jullie allen deel nemen als jullie ophouden alleen aan jezelf te denken. Want hier in het rijk der geesten wordt anders geoordeeld en gewaardeerd dan in het aardse rijk! Vraag het toch aan die arme mens, de hogepriester, hoelang hij zich al in het hiernamaals bevindt en hoever hij tot nu toe gekomen is. Als de medelijdende Jezusliefde hem zijn schijntempel niet had afgenomen, dan was hij over duizend jaar, nog steeds de schijnhogepriester! Alleen aan de liefde van Jezus heeft hij het te danken, dat hij nu de mantel van Judas draagt! ' Ach, Dismas', onderbrak Jozef zijn strijdgenoot en aanvoerder, 'wat vertel je ons nu allemaal?! Wij verlangden er toch helemaal niet naar, om anders te worden of te leven. Weliswaar geloof ik nu jullie beiden, de vraag is nu de volgende: wat ben je eigenlijk van plan met ons te doen? Zoals ik zie, zijn jullie ook net zulke arme duivels als wij. Dat voor ons goud en zilver geen nut meer heeft, dat zie ik nu ook in. Maar wat gaat er nu met ons gebeuren ? Er kleeft bloed aan onze handen en roven en brandstichten was ons leven!! Nu zou dat plotseling allemaal vergeven en vergeten worden ? Nauwelijks te geloven! Ons wordt nu duidelijk, dat alles, wat we in onze jeugd geleerd hebben, waarheid is, zoals bijvoorbeeld dat er leven na dood is. Zo zal ook dat komende oordeel, dat we allen verloren zullen zijn,

waarheid moeten zijn. Jijzelf was toch van hetzelfde slag als wij, op wie en waarop wil je je dan beroepen, als het grote oordeel komt?

Jij spreekt al net zo over de Nazarener als Judas. Maar heeft Hij dan de macht en het recht, zonden te vergeven? En kan Hij zonder meer over de mensen beschikken, die steeds maar het tegendeel deden van datgene, wat hij leerde? Daar, kijk Judas eens aan, aan zijn handen kleeft geen bloed en hij heeft ook niet geroofd. Hij was langere tijd bij de Nazarener, trok met Hem als zijn leerling door het land en was toch bij wijze van spreken, Zijn vriend! Nu is het met Judas echter precies zo slecht gesteld als met ons. Zijn Jezus heeft hem mooi in het slijk achtergelaten. Wij hadden hem in stukjes kunnen hakken, toen hij in onze handen viel en ook de hogepriester heeft hem bewusteloos geslagen. Maar Jezus kwam niet om hem te helpen. Nee, Dismas, wanneer jij ons tot jouw standpunt wilt en kunt overhalen, moet je toch veel duidelijker zijn en jouw gelijk bewijzen!

Hier schrok Dismas en omdat hij geen gepast antwoord wist te geven liep Hij een paar passen terug tot bij zijn Engelbewaarder en vroeg hem om ondersteuning. De Engel knikte met zijn hoofd en sprak: 'Ja, mijn vriend, wanneer je mij om hulp smeekt, dan mag ik jou ook helpen en dat doe ik graag. Maar waarom wend je je in jouw nood niet tot Jezus de Heer, in je hart? Weet jij

eigenlijk wel, of jouw vrienden mij op waarde kunnen inschatten en naar mij willen luisteren? Vraag ze eerst maar eens of ze het hiermee eens zijn!

Dismas liep weer terug en zei tot Jozef: 'Hoor eens, er is nog iemand hier aanwezig, die al heel lang een bewoner van het Geestenrijk is en die ons op alle vragen kan antwoorden en ons precies de juiste inlichtingen over Jezus kan geven. Willen jullie naar hem luisteren, in plaats van naar mij?'

'Laat maar komen,' antwoordde Jozef, 'de hoofdzaak is dat hij ons uitsluitsel geeft en geven kan. Wij zijn bereid naar hem te luisteren!'

Toen trad de Engel dichterbij en sprak: 'Ik groet jullie, lieve vrienden, jullie vragen inlichtingen over Jezus. Kijk, ik ben een oeroude bewoner van deze geestenwereld en ken de regels van de Goddelijke Macht heel goed. Ik ben een dienaar van mijn Heer en God en ben alleen maar hier, om Zijn wens te vervullen en die luidt: diegene hulp te bieden, die om hulp vraagt! Diegene waarheid te brengen, die ernaar verlangt! En nu vraag ik jullie willen jullie mij geloven of zien jullie mij als iemand die spreekt uit betweterigheid?'

Jozef zei: 'Wij kennen je niet en toch noem je ons 'lieve vrienden' , weet je wel wie we zijn? Het is gevaarlijk om met ons om te gaan, want wij zijn rovers en

meervoudige moordenaars. Wij waren dan wel soldaten van het Joodse volk, maar het bloedvergieten heeft ons steeds gulziger naar de Romeinen gemaakt. Daarom is het niet goed om met ons om te gaan, want als het ons slecht gaat, kunnen wij niet garanderen, dat het jou ook niet slecht zou kunnen gaan. Wij hebben reeds vele ervaringen opgedaan en geloven daarom onze aanvoerder Dismas ook niet zonder meer. Omdat je ons lieve vrienden noemt, zouden we je om je eigen bestwil beter kunnen wegsturen, want, zoals reeds eerder gezegd, het is niet goed om met ons te verkeren!'

Toen glimlachte de Engel naar Jozef en sprak: 'Vrienden wees maar niet bezorgd om mij, want ik ben een dienaar van God en ik hoef helemaal nergens bang voor te zijn. Alleen omdat Jezus, mijn Heer, jullie redding ter harte gaat, ben ik hier. Jullie schelden wel op Hem en twijfelen, omdat Judas nog zo ver verwijderd is van Hem. Ik zeg jullie echter: Judas mag dan nog wel ver van Hem verwijderd zijn, net zoals jullie nog ver van Hem verwijderd zijn, maar Jezus is vlak bij jullie en is altijd het dichtst bij. Alleen, het is aan jullie om je tot Hem te wenden en Hem met jullie hele liefde vast te houden! Maar hier in het geestenrijk vindt de hele ontwikkeling langzamer plaats dan in het aardse leven, omdat iedereen in zijn eigen wereld leeft en alleen iemand treft die dezelfde geestesgesteldheid heeft. In het algemeen komt er niemand tot je, die jou het licht doet zien! Het moet veel

meer van binnenuit komen, namelijk: uit jullie eigen harten en dat is een lange weg ! Maar jullie zagen Judas in zijn nood en armoede en het was de Voorzienigheid die jullie elkaar liet ontmoeten. Kijk, dit wilde Jezus, omdat jullie allen, net als Judas en Dismas, dezelfde geest hebben. Omdat Dismas door zijn smeken een begeleider kreeg en zich snel tot het licht ontwikkelt, zijn jullie ook bij deze ontwikkeling aangesloten, mits jullie dat ook willen en bereid zijn om met hem samen te blijven. De verzorging voor Judas neemt Dismas op zich en deze wil de verzorging van jullie op zich nemen, maar eerst moeten jullie goede bedoelingen, duidelijk zijn. Zodra jullie in liefde en eendracht elkander de handen reiken, is het mogelijk dat jullie een trap hoger stijgen op de weg naar de volkomenheid. Vraag daarom eerst Judas en Dismas om vergeving, omdat jullie hen met jullie spot over Jezus van Nazareth zeer veel pijn hebben gedaan. De Meester heeft het jullie al zonder meer vergeven, omdat je het uit onwetendheid deed!

Toen antwoordde Jozef, die in zijn hart voor de Engel reeds veel liefde had opgevat: 'Ja, luister, jij Godsdienaar, je komt nu wel met heel andere dingen als wij eerst hadden gedacht. Wij verwachten van jou bewijzen dat wij verkeerd hebben geleefd en gehandeld en dat nog steeds doen. Daar zeg je echter helemaal niets over en nu wil je, dat wij Judas en Dismas om vergiffenis vragen. Tot op heden kennen wij slechts geweld en wij geven dit ook niet

zonder meer uit handen. Hadden wij geen geweld nodig, om Judas uit de handen van de hogepriester te redden ? Zou dat zonder geweld eigenlijk wel

mogelijk geweest zijn? Direct moeten wij ook nog de hogepriester om vergiffenis vragen?' 'Mijn lieve vrienden,' sprak de Engel, 'de hogepriester hoef je niet om vergiffenis te vragen, omdat jullie in je bereidheid om Judas te helpen erbij betrokken raakten. Hij echter zal jullie nog met zijn hart om vergiffenis moeten vragen, omdat hij het tot nu toe alleen met de mond heeft gedaan!'

Toen kwam de hogepriester in de mantel van Judas naar voren en vroeg: 'Wat nu weer, ik zou nog een keer om vergiffenis moeten vragen? Eerst worden mijn kleren niet gerespecteerd, die toch het teken van mijn hoge priesterlijke waardigheid waren. Dan worden ze van mijn lijf gerukt en uiteindelijk word ik beledigd tot aan mijn dood! En jullie noemen dit: een vooruitstrevende Godsdienaar te willen zijn? Als ik nu kon doen wat ik wilde, zou ik jullie alles bewijzen!'

'Eljasib, zwijg voorlopig,' riep de Engel hem toe, 'jij volhardt in jouw standpunt en in de jouw ingebeelde waardigheid. Ik zeg je echter: als je Jezus gevolgd was toen Hij je uitnodigde en je Zijn woorden geloofd had, dan was je nu vol vreugde en geluk en jouw tempel stond er nu nog tot zegen voor de armen en verdwaalden !

U allen zeg ik nogmaals, dat wij het allemaal eens moeten worden, voordat we nieuwe wegen inslaan. Er moet harmonie tussen ons zijn en dat gaat alleen op basis van vergeving! Of willen jullie op dezelfde voet doorgaan als tot nu toe? Kijk, Judas leverde jullie het bewijs, dat hij niet meer op aarde leeft en daarom zijn jullie ook met hem meegegaan. En omdat je nu de zekerheid hebt dat jullie als geesten leven, moeten jullie ook de logische gevolgtrekking maken en eindelijk eens beginnen, bewust een geestelijk leven te leiden. Want Jezus heeft gezegd, dat, wie Zijn leer navolgt, ook leven zal! Je moet toegeven dat je nog leeft, maar het is een leven vol ellende en angst. Als jullie echter naar Jezus woorden handelen, dan zullen vrede, vreugde en vervulling onder jullie zijn! Daarom vraag ik jullie: Wanneer hebben jullie in deze wereld eigenlijk voor de laatste maal gegeten en gedronken en wanneer zijn jullie voor de laatste keer met andere mensen tezamen geweest?'

Hier keek Jozef naar zijn vrienden en sprak: 'Oh ja, natuurlijk, dat we daar nog niet aan gedacht hebben! We hebben gegeten, noch gedronken, we hebben echter tot op heden ook geen honger en dorst gehad. Getroffen hebben wij ook niemand meer, buiten jullie, met wie we nu hier tezamen zijn!'

'Dan heb je reeds veel toegegeven,' zei de Engel, 'en nu heb je wederom een bewijs, dat Judas de waarheid heeft gesproken. Nu verder! Ook hebben jullie van Jezus de Heiland gehoord! Hoe komt het dan, dat jullie geen zin hebben, om Hem te leren kennen ? Ik zal het jullie zeggen: jullie hebben in je hart wel degelijk geweten dat je dan met je bezigheden stoppen moest, want Jezus is liefde en gerechtigheid. Voor dit laatste zijn jullie bang en zijn daarom angstig om Hem te ontmoeten! Jullie weten precies dat dit de waarheid is maar ik zeg jullie: zolang je nog bang bent voor Hem en je voor Hem vlucht en Hem ontwijkt door jullie doen en laten tot op heden, zolang kunnen jullie niet geholpen worden! Maar luister verder: Jezus leeft! Zijn leven is Majesteit, Macht en Volkomenheid Hij weet alle dingen die gebeuren! Hij weet ook, dat wij nu over Hem spreken! Hij kent precies jullie behoeften en heeft mij gezonden, jullie helpend terzijde te staan! Mijn thuis is licht en een bestaan vol werkzaam leven! De aarde is alleen een toetsingsoord, alleen een school ! Daar kan de mens zich op doornige wegen vol stenen naar de hoogste hoogte van zijn hart omhoog vechten en zich een blijvende, vrije en zelfstandige, eeuwig blijvende wereld opbouwen en zich daar uit een schepsel laten baren tot een Goddelijk wezen! ! Jullie steken nog diep in de sferen van jullie aardse wereld. Zolang jullie echter niet wedergeboren zijn, blijven jullie in deze ellendige toestand verkeren! Wij dienaren van God

hebben de taak, diegene te helpen, die onze hulp nodig heeft en die de Vader, die in alle eeuwigheid onze Koning in de hemel is, daarom vragen! Uit mijn woorden kunnen jullie begrijpen, dat deze voortkomen, uit heilige ernst. Wel heb ik echter alle macht over jullie en zou je uiteen kunnen drijven, zodat ieder voor zich weer alleen zou zijn. Maar dat wil de liefde van God niet en daarom kunnen jullie allen, als je mij uit vrije wil volgt, een beter bestaan tegemoet gaan! !'

Toen wendde Jozef zich tot zijn kameraden en sprak: 'Jullie hebben allen gehoord, wat deze vreemdeling ons verteld heeft. Hij is zeker niet met slechte bedoelingen naar ons toegekomen en ik heb in mijn hart een groot vertrouwen in hem gekregen. Mijn mening is deze: we volgen hem, weg van hier, hoe eerder hoe beter! Denken jullie ook niet dat dat het beste is?'

Alle zes waren het met hem eens, maar enige fluisterden onder elkaar en vroegen zich af, of het toch niet tot een strafgericht zou kunnen komen !

Toen kwam de Engel en sprak tot hen: 'Lieve vrienden, ik vernam jullie zorgen, ofschoon jullie fluisterden! Voor mij blijft niets van en voor jullie verborgen. Maar ik kan jullie begrijpen en wil je daarom verzekeren, dat jullie straffen voor altijd kwijtgescholden zijn, zodra jullie mij volgen! Jullie moeten alleen

goedmaken, wat je verkeerd gedaan hebt! Want jullie schuld vraagt hier geen verzoening meer, maar alleen berouw, boete en offerbereidheid, dat betekent, een nieuwe liefdevolle en dienende instelling! ! Als jullie werkelijk overtuigd zijn, kunnen jullie je huidige leven inruilen voor een leven vol vreugde! '

Jozef antwoordde de Engel: 'Luister, lieve vriend, jouw woorden klinken lieflijk en aansporing ligt in je woorden, zodat ik er niets meer tegen in kan brengen! Kom, broeders laten we het oude leven hier achter laten, we willen graag volgen en zeg ons maar wat we nu moeten gaan doen.' Toen draaide de Engel zich om en nu zagen allen op niet te grote afstand, een aardig klein huisje op een heuvel. 'Volg me naar dat huis daar, zodat we ons kunnen sterken en jullie een keer iets kunt proeven van de liefde van Jezus, die jullie deze vreugde bereidt! '

De Engel ging voorop en de zeven volgden hem. Judas bleef staan. Daarom bleef ook Dismas wachten en vroeg hem, 'Broeder, wil jij niet meegaan?' Zeker wel,' antwoordde Judas, 'maar ik ben niet uitgenodigd en bovendien staat Eljasib ook nog hier. Moet ik deze arme man nogmaals in de steek laten?' Toen vroeg Dismas aan Eljasib, of hij ook mee wilde komen en toen deze ja zei, was ook Judas tevreden en snelden de drie de anderen na.

Toen ze bij het huisje aankwamen, opende een oude waardige man, met sympathiek stralende ogen de deur en heette ze allen hartelijk welkom. Hij bracht ze in de kamer, waarin de Engel met de anderen zeven reeds aanwezig waren. Een grote lange tafel met banken, stond in de grote, mooie en gastvrije ruimte. 'Hier zijn nog drie nakomers,' zei hij, 'neem plaats en maak het je gemakkelijk, ik breng jullie ondertussen brood, zout en wijn!'

De Engel begroette Judas en zei tot hem: 'Luister, vriend, ik nodigde jou niet uit, omdat jij reeds een ingewijde bent en uit jezelf vrij kunt handelen. Je hebt juist gehandeld, door mee te komen en in het bijzonder, omdat je Eljasib hier mee naar toe hebt gebracht. Daarom zal ook jij de vreugde beleven, en weten wat het betekent om liefde te geven!'

De oude vriendelijke waard kwam terug en dekte de tafel met brood, zout en wijn en nodigde allen uit, flink toe te tasten. En voor de eerste keer namen ze in het geestenrijk, spijs en drank tot zich. Nadat ze verzadigd waren en zich weer gesterkt voelden, begon Judas te vertellen en zei: 'Lieve broeders, deze maaltijd was er weer eens zo een als vroeger, toen ik nog bij Jezus was op de aarde en aan Zijn tafel kon vertoeven. Ook al leek het nog zo weinig, wat op de tafel stond, we hadden altijd

genoeg, al waren we met nog zoveel man. O, wat zou het toch heerlijk zijn, als de Meester weer in ons midden zou zijn!

Waar zou Hij toch zijn? Kunnen wij niet naar Hem toegaan en bij Hem blijven?'

De Engel antwoordde: 'Mijn lieve Judas, als mens kon je wel zo redeneren en zeggen: zullen we daar naar toe gaan, waar de Meester vertoeft. Maar nu zijn we in het geestenrijk en Jezus is in waarheid overal aanwezig. Je moet Hem eerst in je eigen wereld brengen. Dit kun je alleen maar bereiken door een grotere liefde tot Hem, die tot uitdrukking komt in het steeds weer meer dienen. Dat zijn de voorwaarden die nodig zijn om Hem te vinden en de wegen die tot Hem leiden! Kijk, jij hebt nog een nalatigheid goed te maken, er wacht nog een verwarde op jou: Gesmas op Golgotha! Een begaanbare weg naar de Heer is het gewaar worden in jezelf, dat er een hulpbehoevende naar jou verlangt. Gesmas zou blij zijn, als hij jou als gezelschap zou hebben, want de eenzaamheid en verveling die hij nu beleefd is een verschrikkelijke straf. Hij heeft allang berouw, dat hij met jou de spot gedreven heeft, daarom geef ik jou de goede raad, ga snel naar Golgotha en breng Gesmas hierheen, zodat alles weer tezamen komt! ' De anderen drongen er bij Judas op aan, dat ze graag mee wilden gaan, maar de Engel zei: 'Nee, lieve vrienden, Judas gaat alleen, want hij

alleen moet deze speciale opdracht vervullen. Of het moet zijn dat hij iemand verzoekt om hem te begeleiden!' Judas vroeg toen aan Dismas, om met hem mee te gaan, omdat hij zich niet meer van hem wilde scheiden. En zo gingen de twee naar de plaats van de terecht stelling, Golgotha. Judas herkende nu alles om zich heen, want het avondlicht scheen om hem heen en vol vreugde onderhield hij zich met Dismas. Ze bespraken alles wat ze tot nu toe samen beleefd hadden en Judas was vaak verbaasd over de wijsheid van Dismas. Maar hij ergerde er zich deze keer niet over, doch het trok hem nog meer aan. Toen ze snel ter plaatse kwamen, zei Dismas: 'Het gaat hier niet alleen om Gesmas! Het gaat hier ook om ons en om vele en vele anderen, die precies zo'n instelling hadden als wij. Want niet alleen op aarde leven de mensen in hoogmoed en geldbegerigheid, maar ook in het geestenrijk! Denk maar eens aan de hogepriester Eljasib. De tempeldienaren willen onbeperkt heersen en dulden niemand aan hun zijde. God kennen ze helemaal niet, alleen Zijn geschreven woord. En ook dit kennen ze alleen maar van buiten en ze verkondigen het zo, dat ze er steeds zelf succes en voordeel uit halen. Daarom haatten ze Jezus, omdat Hij een weg naar God aangegeven heeft, zonder de bemiddeling van de tempeldienaren. Hij stond hun heerszucht in de weg en daarom hebben ze Hem aan het kruis geslagen. Kijk, ook jij was voor hen een goed werktuig tegen Jezus. Maar

toen ze hun doel bereikt hadden stootten ze jou van zich af. Nu echter willen wij werktuigen zijn in de handen van Jezus. Wij mogen echter de gierigaards en hoogmoedigen niet bestrijden, zoals mij de Engel geleerd heeft, maar we moeten in de hebzucht en hoogmoed wonden van ziektes zien, die wij genezen moeten door deemoed, opoffering en met vreugde dienstbaar zijn! ! Alleen wat wij bij anderen kunnen goedmaken, wordt voor ons ook vereffend! En bedenk dat ons machtige Engelen ter beschikking staan, wanneer wij niet genoeg kracht meer hebben!' Judas stemde met dit alles van ganse harte in. Nu zwegden beiden en vervolgden zwijgend hun weg. Na enige tijd zagen zij de heuvel Golgotha en eindelijk kwamen ze bij Gesmas aan. Hij hurkte op de houten balken, die Judas en hem bijna noodlottig waren geworden en mompelde voor zich uit: 'Het is toch zo, zoals ik al honderd keer gezegd heb, niemand waarmee ik kan afrekenen, laat zich meer zien. Het ergste is die duisternis. Een eeuwige lange nacht. Ik kan wachten zolang ik wil en mocht er iemand komen, zou ik hem toch niet zien. O, het is een jammerlijke, gruwelijke ellende hier in de geestenwereld. Ontelbare mensen zijn er toch al gestorven! ! En ik ben er niet een tegengekomen!! Was ik maar met Judas meegegaan, dan had ik tenminste nog iemand gehad. Hm, ja, het is zoals ik reeds dikwijls gezegd heb: als mens opgejaagd als een dier, en als mens in het geestenrijk verlaten en vergeten. Als het

iedereen zo vergaat, dan kan ik de Nazarener alleen maar beklagen. O, jij arme, domme goede Mens, ook Jou heeft men opgejaagd tot hier aan het kruis en nu zul Je ook wel vergeten zijn en in de nacht smachten! ' Toen hij zo sprak, voor de eerste keer zonder woede, zelfs vol medelijden over de Nazarener, leek het, alsof iemand een gordijn voor zijn ogen wegtrok. Hij kon weer zien. Het was nog wel niet echt helder, maar hij herkende toch de twee mannen die voor hem stonden. Judas trad naar voren en sprak tot hem: 'Mijn vriend Gesmas, ik, Judas, ben teruggekomen, om je te helpen. Ik heb de genade van God ervaren en ik heb ook nog een vriend voor je meegebracht. Als je wilt, kun je met ons meegaan, want op de heuvel Golgotha kunnen we toch niet blijven!'

Gemas jubelde van vreugde! 'Jullie, Judas en Dismas! Oh, vertel toch waar komen jullie vandaan en waar gaan jullie naartoe. Ja, neem me alsjeblief mee, maar vlug, voor jullie je bedenken! Konden jullie niet eerder komen? Hier duurt een jaar een eeuwigheid! Jij was toch slimmer Judas, jij ging weg en hebt Dismas weer teruggevonden, terwijl ik hier, sindsdien op mensen heb zitten wachten. Er is echter niemand gekomen, helemaal niemand, misschien is de wereld wel beter geworden omdat er na ons niemand meer gekruisigd werd. Maar Dismas, zeg mij eens, hoe was het in het paradijs? Waarom heb je het verlaten ? Ach, wat, ik ben er helemaal onderste boven van, dat komt zeker door dat

lange wachten en door mijn vreugde nu!

Dismas antwoordde hem: 'Lieve broeder, praat niet zoveel en heb wat geduld. Wij willen je graag helpen, maar eerst moeten wij de zekerheid hebben, dat je je haat en wraakgevoelens hier achter zult laten. Want waar wij heengaan, kun je ons alleen volgen, met een onbedorven hart. Daar geldt alleen liefde, erbarmen en offervaardigheid. Daarom moet je er eerst vast van overtuigd zijn! En, wil je met ons meekomen?' Gesmas: 'Ja, mijn vrienden, uiteraard wil ik dat, ik volg jullie overal heen, waar het beter is dan hier. Om echter eerlijk te zijn, zeg ik nu meteen, dat ik mijn woede en mijn wrok, niet zonder meer opzij kan schuiven. Je doet net, alsof ik mijn wrok, als een rok of een mantel zomaar kan uittrekken en hier kan laten liggen. Maar zo vlug gaat dat niet, daarvoor moet je toch wel wat geduld hebben. Maar ik ga wel mee als het mag. Je wilt me toch niet opnieuw verlaten Judas?'

Judas: 'Mijn Gesmas, je kunt met ons meekomen, maar het is alleen moge lijk onder de voorwaarden, die Dismas je net genoemd heeft.' Toen sprak Dismas verder: 'Als je jezelf werkelijk grondig wilt veranderen, willen we je graag helpend terzijde staan. Want als je meegaat, zul je je verder moeten ontwikkelen, en hen helpen die je gekruisigd hebben. En je zult voor degenen, die jij wat ergs hebt aangedaan, moeten buigen en smeken, zodat je vergiffenis wordt geschonken. Ik zeg je in alle ernst, dat

het er voor jou veel slechter uitziet, dan je denkt! Waar zou ik nu zijn, als Jezus mij zijn genade onthouden had en waar zou jij nu zijn, als Jezus, de Albarmhartige, zich niet over jou ontfermd had?! Want weetje, daar waar de tempel nu in puin ligt, daar is menige haat en hoogmoed begraven. En zo zou ook jij onder de puinhopen van je eigen wereld begraven liggen en eeuwigheden zouden voorbij gaan, voordat je jezelf weer terug zou vinden. Wees daarom gehoorzaam en volg ons gewillig; want het is nog niet te laat!' Toen pakte Gesmas de hand van Dismas en sprak: 'Vriend en broeder, jouw woorden zijn als een zwaard, maar ook als een balsem tegelijk. Ik wil, zo goed ik kan, alles doen wat jij nu zegt, maar help me broeder want ik heb geen enkele hulp, buiten jullie! Oh, had ik de Nazarener toch maar niet gekrenkt, toen Hij tussen ons in hing en leed, dat is mijn nieuwe zorg! Ik wil Hem om vergeving smeken, als ik Hem zou ontmoeten! '

En weer werd het lichter om hem heen en Dismas zei: 'Mijn broeder, de Heiland heeft je reeds vergeven, omdat je in je hart daarom gevraagd hebt. Als je nu Zijn aanwijzingen door ons gegeven, trouw opvolgt, zul je de Heerlijkheid van Zijn erbarmen spoedig beleven! Nu kom, laten we gaan want velen wachten op ons! Gij, echter, Gij genadige God, blijf ons genadig en barmhartig, zodat we Uw wegen bewandelen kunnen! Amen!'

Daarna gingen ze de berg af, dezelfde weg terug, die ze ook gekomen waren. Maar plotseling bleef Judas staan en zei: 'Lieve broeders, wacht hier een paar minuutjes op mij, ik ben nog wat vergeten!'

Gemas antwoordde echter: 'Wat vergeten?, er is helemaal niets, watje vergeten zou kunnen zijn. Maar als Dismas het goed vindt, ga ik met je mee terug en help je zoeken!' Dismas hield hem terug en zei: 'Blijf jij maar bij mij, tot Judas terugkomt. Want zolang hij ons niet nodig heeft, kunnen we hier wachten en ik geloof dat hij alleen wil zijn.'

Judas snelde terug, richtte dan met veel moeite het kruis op waar Jezus aan gehangen had en dat op de grond lag en nam het op zijn schouders. Ontzettend zwaar drukte deze last op zijn schouders. Moeizaam en hijgend kwam hij bij zijn wachtende broeders terug. Gemas wist van verbazing niet, wat hij moest zeggen. Dismas echter weende van vreugde en ontroering een loofde en dankte God hardop, voor deze wonderbaarlijke genade, die Judas nu overkwam. Ze wilden Judas helpen dragen, maar hij wees iedere hulp af.

“Ik kan uitrusten, als het me te zwaar wordt”, zei hij, “maar het lijkt mij dat mijn last met iedere stap lichter wordt.”

Dismas gaf hem gelijk en zei: “Ja broeder Judas de angst voor het kruis roept smarten op, die zwaarder te dragen zijn als het kruis zelf. Wie echter in liefde en vertrouwen op de kracht en het erbarmen van God het kruis dat hem is opgelegd, draagt, die zal voorwaar de kracht voelen, die hem helpt dragen! Wie echter vrijwillig een kruis draagt, om anderen te dienen en te helpen in de ware geest van echte deemoed, die zal ongekende krachten ter beschikking staan en dat schandelijke kruis zal tot een teken van verheerlijking en glans worden! Judas, Judas, thans heb je het leven begrepen. O, wat een ongekende blijdschap en zaligheid, sinds jij voor iedereen zichtbaar jouw schuld draagt! Nu zal het nog zover komen, dat degene, die jou belastert, dat kruis in jouw plaats dragen moet! Wie echter, zoals jij, het teken van zijn schuld, openlijk wil dragen, bij hem zal God zelf zijn en een menigte van zijn Engelen zal hem met dragen helpen!

Toen ze eindelijk bij een kleine herberg aankwamen, wilden ze naar binnengaan, maar Judas merkte dat het kruis niet door de deur naar binnen ging. Dus wilde hij buiten blijven, want hij wilde niet van het kruis scheiden, voor hij het op de plaats van bestemming had gebracht. De oude waard bracht echter een bank naar buiten en sprak: “Rust hier maar uit tot je broeders weer buiten komen “ en ging weer naar binnen. Alle anderen kwamen

echter naar buiten en iedereen had voor Judas wat bij zich. Ze gaven hem iets verfrissends te drinken met wat brood. Judas nam het graag aan en bedankte allen hartelijk Nadat hij zich verzadigd had, wendde hij zich tot Dismas en zei: “Lieve broeder, ik heb dringend je raad nodig, want ik wil dat kruis daarheen dragen, waar het vroeger eigenlijk had moeten zijn. Maar de tempel is toch vernield en nu ik hier ben wil ik niet halverwege blijven steken. Kijk eens of je mij een goede raad kunt geven, want deze zorg drukt een stempel op mijn vreugde. Kijk anders waar jouw vriend de Engel is, misschien kan hij mij een raad geven!”

Op dit ogenblik kwam de waard met de Engel uit het huis. Judas boog voor de Engel en sprak: “Oh, jij trouwe dienaar van de Heer onze God, kun jij mij niet vertellen waar ik naar de wil van de Heer dit kruis naar toe zal dragen ? Ik wil mijn taak volbrengen, maar ik ben bang dat dit niet kan, omdat de tempel er niet meer staat”

De Engel antwoordde hem: “Judas, je bent geheel vrij, want als ik jou zeggen zou, de Heer wil dit of dat, dan zou je een knecht zijn en zou je moeten doen, wat de Heer verlangt. Maar, omdat je uit jezelf teruggedaan bent en het kruis uit eigen wil hebt opgehaald, en zelfs de hulp van de broeders hebt geweigerd, geef ik je als broeder in God de goede raad, ga bij je zelf te rade, onderzoek jezelf en handel naar watje hartje ingeeft. Dan pas zul je vrij van

alle zorgen zijn, overdrijf echter niet en beschouw deze genadetijd niet als een alledaagse. Maak je werk af, zodat ook God zijn werk kan afmaken! Vrede zei met je! Amen! '

Judas nam afscheid van de anderen, nam het kruis weer op zijn rug en ging alleen op weg. 'God zei met je, tot we elkaar weer ontmoeten,' riepen de anderen hem na. Judas echter snelde zo vlug hij kon, met zijn zware last naar Jeruzalem. Hij herkende nu ook vele gestalten, die hem verwonderd nakeken. Als een lopend vuur snelde de boodschap vooruit: Judas, de verrader, brengt het kruis van zijn Meester. Hij hoorde het wel, maar stoorde zich er niet aan. Steeds meer geesten gaapten hem aan en ettelijke volgden hem. De meesten uit nieuwsgierigheid, enigen hadden echter medelijden met hem en hielpen hem. Anderen weer bespotten hem, maar deze spotters werden door de diegenen met meer inzicht tot zwijgen gebracht. Judas had geen angst, het leek hem of de zachte stem van de Meester hem moed insprak. En van het kruis scheen een kracht uit te gaan, die de schreeuwers de mond snoerde en eerbied in hun hart liet stromen. Weliswaar moest Judas meerdere malen stoppen, maar hoe verder hij ging, hoe lichter zijn last werd en eindelijk was hij bij zijn doel, de plek waar de tempel had gestaan! Intussen was zijn aanhang uitgegroeid tot een grote menigte. Meer dan duizend waren hem gevolgd, van beiderlei geslacht. Daar, waar het altaar had gestaan, was een verhoging en grote

brokken steen maakte het hem mogelijk het kruis daar op te stellen.

In zijn hart was rust en vrede. Hij ruimde ook nog enig puin op, zodat het kruis overal goed te zien was. Daarop wiste Hij zich het zweet van zijn voorhoofd, ging naast het opgerichte kruis staan en sprak met luide stem tot de aanwezigen: 'Lieve vrienden en broeders, jullie hebben mijn kracht en uithoudingsvermogen bewonderd en zouden wel willen weten, waarom ik, Judas, dit kruis hier opgesteld heb. Luister, ik heb het van Golgotha weggehaald. Het is het kruis, waaraan Jezus van Nazareth, mijn en nu ook jullie Meester gestorven is door mijn grote schuld! Diegenen onder jullie, die mij voor verrader uitgescholden hebben, hebben gelijk. Maar jullie moeten weten, dat Jezus Zelf, mij vergeven heeft! Daarom heb ik het kruis, als teken van mijn schande, dat de Meester als teken van Zijn Liefde en Erbarmen opgericht heeft, hierheen gedragen. Maar niet uit eigen kracht, Hijzelf heeft mij ongezien helpen dragen. Hier, waar eens het altaar van de oude tempel stond, zal dit kruis van liefde en ontferming spreken! Ik wil, zo goed ik kan, van deze gruwelijke plek, een plaats van vrede en inkeer maken. Zeg mij niet, dat dit onmogelijk is. De opdracht van de Heer aan mij luidt: 'Voltooi je werk!' en ik weet dat het me lukken zal, wanneer ik dit eerlijk en vastbesloten wil. Kijk naar dit kruis. Als ik moe en moedeloos ben, dan is het voldoende om een blik op het

kruis te werpen, om mij te sterken. Dit kruis herinnert mij aan het lijden van mijn en ook jullie Heer. Hij heeft geleden om mijnentwil! En nu wil ik me ervoor inzetten, om mijn schuld goed te maken!' Toen hij deze woorden sprak begon het kruis op te lichten en straalde een mild licht uit, en Judas riep: 'Kijk zelf, de Heer bevestigt mijn mening!' Judas knielde neer en bad luid om kracht en sterkte. Toen de anderen dat zagen werden ze getroffen door een machtige ontroering en ze vielen op hun knieën neer! Judas riep luid: 'Oh, Heer Jezus, Gij Heiland en Ontfermer! Ik ben aan het einde van mijn kracht! Uw liefde en genade beroeren mijn hart! Oh, kom en help ons allen uit onze nood. Kom nu Zelf en help ook deze arme zielen, zoals ik zelf ook ben. Wij hebben U nodig! Ik heb hen wel Uw kruis laten zien, O Heer, maar wat kan ik hen geven? Alleen maar een klein vonkje, maar zij hebben U nodig! U alleen! Uw Wil geschiedde! Amen!'

Toen zag Judas ineens weer dezelfde lichtzuil boven zich, zoals voorheen, toen Judith voor hem aan zijn graf bad. Hij zag, hoe die lichtstraal met het kruis samensmolt en hoe het kruis steeds feller en helderder oplichtte. Toen hij zich omdraaide, was hij in een nieuw land en hoog aan de hemel stond de zon. Judas bevond zich in een grote tuin. Op de achtergrond zag hij een kleine tempel. Bij het kruis echter stond een gestalte, die hem met open armen uitnodigde en sprak: 'Judas, broeder, kom aan Mijn hart, ik wil Je opbeuren!' Judas rende erheen en vleide zich

aan de borst van zijn Meester en een hele tijd heerste er een heilige stilte! Toen sprak Jezus verder: 'Kijk, alles wat nu om je heen ontstaan is, is de uit je deemoed geboren eigen wereld! Al degenen die jou volgden, zijn arme, zwervende zielen, zoals ook jij eens zwervende was. Judas, Ik zeg je, je was verloren geweest door je eigen schuld, maar de grote liefde, van je dochter Judith, heeft voor jou, deze genadeweg voorbereid. Want al je blindheid en schuld heeft zij op zich genomen, zodat jij zalig kon worden! Toen heb Ik Mijzelf geopenbaard in Mijn persoonlijk wezen en heb haar haar last afgenomen! Laat je nu niet meer door het verleden kwellen, maar wees verheugd over dit ogenblik en laat de toekomst aan Mij over! ! '

Judas was overgelukkig en toen hij omhoog keek, zag hij talloze Engelenscharen en hoorde een geweldige lofzang! 'Oh, Jezus, Gij eindeloos goede Meester!' riep hij, 'verlaat mij nooit meer. Blijf bij ons, en maak het werk af, zodat ik er niet meer toe kan komen om iets te vernietigen.' Jezus antwoordde: 'Nooit zal Ik je verlaten, wanneer je Mij niet verlaat. Maar omwille van jouw ontwikkeling, kan Ik niet altijd zichtbaar bij jullie blijven.

Maar Ik wil je nog wel een poosje in je nieuwe wereld begeleiden en jou in het ambt van huisheer benoemen, maar zeg voorlopig nog niet tegen de anderen, wie Ik ben. Kom laten we in het huis gaan, waarvan jij dacht, dat het

een tempel was! “

Toen sprak Judas tegen de anderen en zei: 'Vrienden, en nu ook broeders! God is ons genadig en heeft voor ons uit de puinhopen van oude leugen en bedroggebouwen de juiste bodem geschapen, zoals jullie in deze mooie tuin kunt zien. Verderop staat een huis, dat er uitziet als een tempel. Het is echter niet op een menselijke wijze gebouwd, maar op een hemelse wijze. Deze goede, lieve vriend, die eveneens de eigenaar van dit huis is, gaf mij de opdracht, U allen uit te nodigen, hier bij Hem te blijven! Jullie twijfel, dat er in deze kleine tempel geen plaats genoeg is, zal ongegrond blijken, want ik weet, dat er bij lange na, niet genoeg mensen zijn, om hem te vullen. Een ieder die het niet bevalt kan weer omkeren. Iedereen moet op de eerste plaats vrijwillig meegaan. Kom nu, en doe watje goeddunkt!' Daarop ging Jezus hand in hand met Judas naar het huis en allen volgden hen. Toen ze aankwamen, wachtte Judas een nieuwe verrassing. Want de leider had nog iemand gehaald en de vreugde was groot, toen Dismas de deur opende en Judas hartelijk welkom heette in zijn nieuwe huis!

Jezus nam beiden bij de hand en zo trokken ze binnen in de hallen van de vrede. Bij het binnentreden werd alles als vanzelf groter! ! Ze bevonden zich in een prachtige spiegelzaal, zoals ze die nog nooit gezien hadden: Hij was enorm groot. In twee rijen waren grote

tafels met ligstoelen en aan de wanden gemakkelijke banken opgesteld. Alles nodigde uit tot plaatsnemen.

Toen allen plaatsgenomen hadden was er nog voor velen plaats over!

Jezus echter sprak ondertussen met Judas: 'Beschouw de wereld die Ik opnieuw geopend heb. Volledig je eigendom zal zij in haar overvloed pas worden, als je alles zult hebben thuisgebracht in het onderkomen van de eeuwige vrede. Beheer en bestuur deze wereld samen met je broeders, die zullen leren, jou dienend terzijde te staan. Nu echter zullen we spijs en drank tot ons nemen en de behoeftigen sterken! Daarna gaan we nog eens naar bui ten, zodat je ook daar alles zult kunnen leren.'

Midden tussen de anderen nam de Heer met Judas plaats en de tafels van Dismas en de anderen werden plotseling, met verschillende spijzen, vruchten, brood en wijn gevuld, waarvan de voorraadkamers rijkelijk voorzien waren. Nu zag Judas ook Jozef met de andere broeders en Eljasib aan hun tafel en begroette ze hartelijk. Toen vroeg Judas aan de Meester: 'O Heer, wees hier niet alleen onze gastheer, maar wees ons aller Vader! Zegent U de maaltijd en nodigt U ons allen uit tot eten.' Toen stond Jezus op en sprak: 'Mijn lieve vrienden, die hier in vrijwillige liefde en met een verlangend hart Judas en Mij

gevolgd zijn. Ik heet jullie allen van harte welkom in dit huis! Het is een huis waarin de liefde woont! Een huis, waar iedere zorg en pijn wordt verzacht en een huis dat niemand meer hoeft te verlaten als het hem daar bevalt! Het is echter ook een huis waar de grote ordening van God heerst en wanneer de een of de andere zich niet aan deze ordening houdt, wordt hij direct weer in zijn oude omgeving verzet. Versterkt u nu en laat u dit maal goed smaken! '

Van alle kanten klonk bewondering en dank en nadat de Heer weer plaats genomen had, begonnen ze allen te eten. Toen echter stond er iemand uit de velen op en ging naar de plaats waar Jezus en Judas zaten en sprak zijn hartelijke dank uit met de woorden: ' Oh, hoe lang is het geleden, dat ik zulk een weldaad beleefde, hoe lang, dat ik zo'n goed brood en zulk een goede wijn kreeg en daarbij wordt ons allen een paleis als blijvende woning aangeboden! Hoe kunnen wij jullie danken en hoe kunnen we dat ooit teruggeven? Wij zijn slechts arme zielen en bezitten niets als het naakte leven. Zo blijft er voor mij voorlopig niets anders over, om namens ons allen, mijn en onze dank alleen met woorden uit te spreken! '

Toen boog zich de dankende en wilde zich verwijderen. Jezus echter gaf Judas een wenk en deze stond op, reikte de spreker de hand en sprak tot hem: ' Omdat je hart je aanzette tot deze dankzegging, wil ik je

zeggen, dat wij daarover zeer verheugd zijn. Bij ons komt het niet op uiterlijke vormen aan en ook niet met de dank die door de mond wordt uitgesproken, maar wij kijken in het hart! Voor ons is jullie blijdschap reeds de allerbeste dank! Laat uw hart volliefde en deemoed kloppen voor jullie naasten! Dan doe je het goed! Er is er Een die het ons tijdens ons aardse leven zo prachtig geleerd heeft en Die heet Jezus van Nazareth, de Zoon van de Allerhoogste! Die alleen liefde naar ons mensen uitoefende! En deze Jezus, is onder ons! Hij is het, die jullie welkom heette in dit huis: het is Zijn huis van eeuwigheid! Nu wij echter allen in Zijn huis leven, laat ons, onze arme broeders niet vergeten, die deze weg, naar huis nog niet gevonden hebben. Onze dank moet zijn: Er op uit te trekken in de nacht, om armen en verdwaalden te zoeken en hen ons hart volliefde aan te bieden. Ons hart, wat nu niet meer van ons zelf is, maar van Hem, Die door Zijn bovenmatige liefde voor ons gestorven is aan het kruis op Golgotha. Daarom heb ik dat kruis hierheen gedragen en voor het huis geplaatst, zodat het een wegwijzer zal worden en tegelijk een herinnering en een eeuwig gedenkteken, van de onvergankelijke Godsliefde! Nu weten jullie hoe alles in elkaar zit. Wie blijven wil, hij blijve -maar alleen om de gezamenlijke arbeid en vreugde! Wie echter wil

gaan, hij gaat in vrede! U, echter, Jezus vragen wij om kracht, uithoudingsvermogen en zegen! Amen!

'Wij blijven, broeder en vriend,' riepen ze aan de andere tafels, 'en we willen ons graag aanpassen. Hier is welstand en vrede! En wanneer we alleen maar mogen dienen en helpen, dan is dat voor ons meer dan voldoende! ' Toen stond een ander van zijn plaats op, kwam naar Jezus en sprak: 'Luister, goede vriend en eigenaar van dit huis en deze tuin, en luister ook jij, Judas, en jullie allemaal, lieve vrienden! Als ik alleen maar aan mijn voorbije aardse leven terugdenk, wordt mijn hart angstig en onrustig, want ik was een dienaar van de tempel en ben met vele anderen, met kettingen en valstrikken, erop uit getrokken om U Jezus te vangen! Uiteindelijk heeft deze missie een deerlijk einde gevonden, omdat we allen bij een storm op het meer, de dood vonden. Tot nu toe, heb ik mijn deelname aan deze missie wel betreurd, maar niet omwille van U, doch alleen om het ongeluk, dat mij overkwam. En er zijn vele hier aan de tafel, die daar toen ook bij waren. Maar nu, nu ik U heb leren kennen, O Heer, heb ik diep berouw over mijn toenmalige bedoeling en smeed U, ook namens al mijn medebroeders, om vergeving! Als U ons kunt vergeven en ons hier wilt houden, willen wij U iedere dienst bewijzen. Mocht het echter niet zo zijn, neem dan onze dank aan voor de genoten gastvrijheid!'

Toen stond Jezus op en antwoordde: 'Kom hier tot Mij, gij die belast en beladen zijt! Bij Mij vinden jullie begrip

voor jullie leed. En wie Mij ooit met een open en oprecht hart benadert, hem zal altijd vrede en heil ten deel vallen! En als de last der zonden een enorme omvang heeft aangenomen, dan zeg Ik: Kom allen!!! Degenen die zichzelf niet vertrouwen, omdat zij een onrein en zwaar beladen geweten hebben, tot hen zeg Ik: Kom allen!!! Wie denkt dat Ik vergelden zal, wat Mij is aangedaan, tot hen zeg Ik ook: Kom en beleef de macht van Mijn liefde!!! Want welke fouten je ook gemaakt hebt, de ene meer, de andere minder ze zijn vergeven, op het ogenblik, dat je tot Mij komt, met een deemoedig hart en met Mijn liefde wilt blijven! Ik wil, dat jullie allen, zoals Ik, gelukkig zijn en van het juk der zonde en schuld zijn bevrijdt. Daarom reik Ik jullie in genegenheid en op vaderlijke wijze, Mijn hand en Mijn hulp! ! Jij, echter, jij die Mij herkend en gesmeekt hebt, jou je schulden te vergeven, kom hier en drink met Mij uit deze beker! ! En laat dan al je broeders weten, wat Mijn liefde en Mijn tegemoetkoming voor jou betekenen! ! Met kloppend hart, maar met de ogen vast op de Meester gericht, nam Hij de hem aangereikte beker en dronk er een slok uit. Toen riep hij: 'Oh, mijn vrienden, nog nooit heb ik een geluk gekend zoals nu. Oh, liefste Heer, heb dank en sta me toe, dat ik de beker verder geef, zodat ook de anderen daaruit kunnen drinken!' Jezus gaf hem toestemming en de beker ging van man tot man, zonder dat hij leeg werd. Maar niemand was daar meer verwonderd over en allen waren verbaasd over de

kwaliteit van de wijn! Als balsem vloeide hij in hun harten en er ontstond een stilte in de zaal: en ieder voelde het weldoende geborgen zijn. Als laatste mocht de spreker nog een slok nemen, en Jezus nodigde hem uit om aan Zijn en Judas tafel te blijven zitten. Jezus wendde zich toen tot de anderen en zei tot hen, dat Hij een poosje met Judas in de tuin wilde gaan. Hij groette allen vriendelijk en daarop gingen beiden naar buiten! Bij het kruis bleven ze staan en Jezus begon te spreken: 'Mijn Judas, eindelijk ben je overtuigd van de liefde en de goedheid van jouw God en Vader! Op vaderlijke wijze heb Ik je hierheen getrokken en een ingrijpend hoofdstuk van je leven vindt hier een einde. Jij hebt het kruis naar hier gedragen en het uiteindelijk voor Mij gedaan. Kijk: Het zal oplichten wijd en zijd! En voor allen die in de nacht en duisternis voorbij komen, zal het een wegwijzer zijn om jouw woning binnen te gaan. Ik zal nu voorlopig niet langer zichtbaar bij je blijven, om jou en je broeders niet te storen in jullie verdere ontwikkeling. Jij weet precies, wat nodig is, om het hoogste goed in het leven te bereiken en om één te worden met Mij! ! Je weet ook wat je moet doen met diegenen die je nog tegenkomt en die verlost willen worden. Daarom verlaat Ik jou en jullie slechts voor de schijn om terug te komen wanneer Ik in jullie harten mag opgaan en jullie met Mij één geworden zijn! Ook jij moet, zoals alle anderen gesterkt worden, want alleen dat blijft je eigendom, wat uit de heiligste levensstrijd naar voren is

gekomen en door jezelf verdiend en in je geboren is! Jij bent een bewoner van Mijn eeuwige rijk, maar ook een bewoner van een eigen wereld! Oh, Judas, ga verder volgens Mijn bedoeling, zet Mijn werk voort en richt tehuizen op, voor de nog op aarde vertoevende broeders! Dan zul je Mij weer bij je zien, sneller dan je denkt en Ik zal je met Mijn raad en daad bijstaan. Als je echter rust nodig hebt en je niet weet, waar je naartoe moet, dan Judas Mijn lieve zoon, kom hier naar het kruis toe, vlei je ertegen en laat je binnenste doorgronden van de Geest, die de wil van Mijn hart is en die zich opgeofferd heeft! Hier aan dit kruis, zul je heilige rust en geborgenheid vinden en word je gesterkt, om in je huis en in je wereld terug te keren! Laat de liefde als allerhoogste doel gelden en ben in deemoed, ook bereid de minste alles te geven, wat de heilige Vader jou zo overvloedig geschonken heeft. Nu is het tijd om aan het werk te gaan! Want tot nu toe waren de kamers gevuld door en met Mijn liefde, maar nu moet je ze vullen met jouw liefde! Als Ik weg ben, dan ben jij de baas van dit huis en dit land. Wees een goede baas, Dismas staat je als naaste broeder terzijde. In de komende tijd, zal de Engel, die jullie tot op heden begeleid heeft, je verder begeleiden en met raad en daad bijstaan. Laat huizen bouwen voor de vele arbeiders in jouw land en bescherm Mijn voorschriften goed! Ontvang nu Mijn zegen! Mijn medelijden wordt voor jou, leven en kracht. Groei en wordt rijper tot heil en tot zegen van de hele

schepping! Amen, Amen, Amen!!!' Weg was de Heer! Judas was weer alleen, maar om het kruis straalde het als in een heerlijke pracht van verlichtte diamanten in een heldere vuurgloed! Volontroering steunde Judas tegen het kruis en huilde hardop van geluk, zuchtend: 'Oh Jezus, oh Jezus, wat heeft U toch gedaan, voor hen die U liefhebben! Nu heb ik eindelijk pas begrepen wie U eigenlijk bent! ! Ja, liefhebben wil ik U, met het vuur van heel mijn leven! Liefhebben wil ik U met al de kracht van mijn nog zwakke ziel! Liefhebben wil ik U, met een zuiverheid, die geen duisternis meer toelaat! Jezus Christus! U, onze goede Vader, U! U eeuwige liefde! U schepper van de oneindigheid! verheerlijkt door dit kruis! Laat mij van U blijven in alle eeuwigheid! Amen! '